

JOURNAL

Urantia-kirjan lukijoiden uutislehti ja lukemisto

TÄSSÄ NUMEROSSA

Oklahoman alioikeuden valamiespäätös	1
Washingtonin osavaltioon Urantia-yhdistys	1
Koulutuksesta Seppo Kanerva, Helsinki, Suomi	2
Jeesus mestariopettajana Carolyn Prentice, Chamois, Missouri, Yhdysvallat	5
Ääripäihin sisältyvät hienovaraiset vaarat Trevor Swadling, Sydney, Australia	12
Johdanto Nigel Nunn, Australia	14
Viidennen aikakauden houkuttimet William Wentworth, Australia	16

INTERNATIONAL URANTIA ASSOCIATION

JOURNAL

International Urantia Association JOURNAL on *Urantia-kirjan* lukijoiden neljännesvuositainen uutislehti, jonka tuottaa Kansainvälinen Urantia-yhdistys, 533 Diversey Parkway, Chicago, Illinois 60614, Yhdysvallat.

IUA Journal ilmestyy englanniksi, suomeksi, ranskaksi ja espanjaksi.

Toimittajat

Päätoimittaja Carolyn Prentice; *toimittajat* Pascal Coulombe (Ranska), Cathy Jones (USA), Kari Kuosmanen (Suomi), Janet Nilsen (USA), Maggie Pyle (USA), Andrés Rodríguez (Kolumbia), Trevor Swadling (Australia).

Muunkielisten painosten tuotanto: Seppo Kanerva, muunkielisten painosten valvova toimittaja. Seppo Kanerva *suomi*; Chris ja Nicole Ragetyl; Jean Royer ja Alain Gagnon *ranska*; Víctor García Bory, David Carrera Ibáñez, Elías García Canseco, Eduardo Jalles, Yolanda Bello Olvera, Liza Palm ja Bill Lloyd, *espanja*.

URANTIA-SÄÄTIÖN TOIMISTOT

KESKUSTOIMISTO–AMERIKAN YHDYSVALLAT

Urantia Foundation
533 Diversey Parkway
Chicago, Illinois 60614, USA
Puh: +1 (773) 525 3319; faksi: +1 (773) 525 7739
Sähköposti: urantia@urantia.org
Verkkosivu: <http://www.urantia.org>

SUOMI–POHJOIS- JA ITÄ-EUROOPPA

Urantia Foundation / Urantia-säätiö
Runeberginkatu 54a A 5
00260 HELSINKI
Puh. (09) 496 561; faksi: (09) 496 225
Sähköposti: urantia-saatio@urantia.fi
Verkkosivu: <http://www.urantia.org>

AUSTRALIA–UUSI-SEELANTI–AASIA

Urantia Foundation
7 Walsh Street
North Narrabeen 2101 NSW, Australia
Puh./faksi: +61 (2) 9970 6200
Sähköposti: urantia@urantia.org.au
Verkkosivu: <http://www.urantia.org.au>

ISO-BRITANNIA JA IRLANTI

Urantia Foundation
2 Wanbourne Lane
NETTLEBED, Oxfordshire RG9 5BJ
Yhdistynyt Kuningaskunta
Puh./faksi: +44 (01491) 641 922
Sähköposti: urantia@easynet.co.uk

RANSKA–LÄNSI- JA ETELÄ-EUROOPPA

Urantia France S.A.
48, rue Douy Delcupe
93100 Montreuil sous Bois
Ranska
Puh. +33 (1) 5693 3513; faksi +33 (1) 5693 3511
Sähköposti: urantia@urantia.fr
Verkkosivu: <http://www.urantia.fr>

KANADA (Québec)

Fondation Urantia
707, route 138
Cap-Santé, Québec G0A 1L0
Kanada
Puh. +1 (418) 285 3333; faksi +1 (418) 285 0226
Verkkosivu: <http://www.urantia.org>

KANADA (Vancouver)

Urantia Foundation
2150 Bellevue Avenue 805
West Vancouver BC V7V 1C3
Kanada
Sähköposti: cascades@telus.net

VENÄJÄ

Fond Urantija
Bumazhnaja ulitsa 9 of. 310
198020 Sankt Peterburg
Venäjä
Puh./faksi +7-812-580-3018

MEKSIKO–LATINALAINEN AMERIKKA

Fundación Urantia
Apartado postal 19-400
03901 México DF
Meksiko
Verkkosivu: www.urantia-latina.org

Urantia-säätiöllä on lisäksi edustajat Argentiinassa, Belgiassa, Brasiliassa, Bulgariassa, Ecuadorissa, Espanjassa, Indonesiassa, Kolumbiassa, Koreassa, Kreikassa, Liettuassa, Meksikossa, Norjassa, Perussa, Senegalissa, Uruguayssa, Venezuelassa ja Virossa.

Ellei toisin mainita, lainaukset ovat teoksesta *Urantia-kirja* © 1993 tai *The Urantia Book* © 1955 Urantia Foundation. Lainaukset on merkitty *Urantia-kirjan Hakemistossa* © 1993 Urantia Foundation käytettyä merkitsemistapaa noudattaen.

© 2001 Kansainvälinen Urantia-yhdistys

OKLAHOMAN ALIOIKEUDEN VALAMIESPÄÄTÖS

Kesäkuun 20. päivänä 2001 asianomainen valamiehistö antoi Oklahomassa Urantia-säätiön kannalta kielteisen ratkaisunsa oikeusjutussa *Michael Foundation* vastaan *Urantia-säätiö*, jossa käsiteltiin Harry McMullan III:n julkaisemaa ja Urantia-kirjan luvuista 121–196 koostuvaa kirjaa *Jesus—A New Revelation*. Urantia-säätiön asianajaja valmistelee parhaillaan valamieskäsittelyn jälkeisiä esityksiä oikeudelle. Niissä pyydetään tuomarin lopullista päätöstä valamiehistön ratkaisusta riippumatta sekä uutta valamiesoikeudenkäyntiä, ja elleivät nämä esitykset johda tulokseen, johtokunta saattaa valittaa Yhdysvaltain 10:nneen piiriin vetoomustuomioistuimeen. Yhdeksäs piiri on aiemmin pitänyt voimassa Urantia-säätiön tekijänoikeuksien voimassaoloajan pidentymisen.

Kahdeksan tuntia asiaa harkittuaan valamiehistö valitettavasti antoi päätöksensä, jonka mukaan *Urantia-kirja* ei täytä vapaaehtoisen tilaustyön eikä yhteisteoksen kriteerejä. Urantia-säätiö on vakuuttunut siitä, että sillä on vahvat perusteet valituksen tekemiseen.

Oklahoman valamiehistön päätös koskee vain *Urantia-kirjan englanninkielisen* tekstin yhdysvaltalaisen tekijänoikeuksien voimassaolon pidentymistä. Urantia-säätiö tulee edelleenkin liittämään tekijänoikeuslausekkeen englanninkielisiin kirjoihin suojellakseen näin kansainvälisiä tekijänoikeuksia.

Kaikki säätiön julkaisemat käännökset nauttivat erillistä ja edelleen voimassaolevaa tekijänoikeussuojaa. Johtokunta ja säätiön henkilökunta tekevät kaiken voitavansa koskemattoman tekstin levittämiseksi. Säätiö voimistaa *Urantia-kirjan* ja laadukkaiden käännösten julkaisuponnistuksiaan sekä toimiaan jakelukanavien lisäämiseksi kautta maailman. Se käyttää tässä suhteessa hyväkseen säätiön julkaisut ja palvelut yksilöiviä tavara- ja palvelumerkkejä.

Jos *Urantia-kirjan* on tällä kertaa vailla tekijänoikeussuojaa, säätiö uskoo suurimman vahingon koituvan tuleville sukupolville ja muuta kieltä kuin englantia puhuville veljillemme ja sisarillemme. Johtokunta ymmärtää päätöksen olevan tekijänoikeuksien kannattajille pettymys, muistakaa sen vuoksi, että *Maaberran* tapauksessa *Urantia-kirjaan* liittyviä seikkoja arvioituaan kokeneet vetoomusoikeuden tuomarit totesivat Urantia-säätiön yhdysvaltalaisen tekijänoikeuksien voimassaolon pidentymisen lainvoimaiseksi.

Olkoon lopputulos mikä hyvänsä Urantia-säätiö jatkaa ponnistuksiaan täyttääkseen sille *Säätiöjulistuksessa* uskotut velvollisuudet, ja se jatkaa työtään *Urantia-kirjan* julkaisemiseksi, kääntämiseksi ja suojelemiseksi.

Washingtonin osavaltioon perustettiin Urantia-yhdistys

Perustamiskokous pidettiin Wenatcheessä, keski-Washingtonissa sijaitsevassa maailman omenapääkaupungissa. Kaunista ja rauhallista Wenatcheen kaupunkia, jonka väkiluku on 100.000, ympäröivät joka puolelta vehreät, pyöreälakiset vuoret. Orogonista ja Kanadan Vancouverista saapuneet IUA:n jäsenet yhdessä Richard Keelerin ja Cathy Jonesin kanssa olivat mukana juhlallisessa tilaisuudessa, jossa toivotettiin tervetulleiksi tämä 34-jäseninen Yhdysvaltain kansallisen Urantia-yhdistyksen 24:s paikallisyhdistys. Lewis ja Alice Clark, osavaltion ensimmäiset

Urantia-kirjan lukijat, olivat tilaisuuden kunniavie-raitia.

Yhdistyksen väliaikaisina virkailijoina toimivat puheenjohtaja Janice Heinberg, varapuheenjohtaja Ron Lawson, sihteeri Cynthia McCarthy ja rahastonhoitaja Dick Thayer.

Monia uusia ystävyyssuhteita rakennettiin ja entisiin puhallettiin uutta eloa. Kiinnostavia kaa- vailuja *Urantia-kirjan* levittämisestä pantiin alulle. Wenatcheessa vallitsi yleinen rakkauden ja veljelli- syyden henki.

KOULUTUKSESTA

SEPPO KANERVA
Helsinki, Suomi

I

Jokainen *Urantia-kirjaa* tunteva tietää, että ikuisen elämänuramme on **jatkuvaa ja päättymätöntä** opiskelusta, löytöretkeä, tuntemattoman kartoitusta, sillä meidän on määrä oppia tuntemaan **absoluuttinen** Jumala, ja absoluuttisuus tarjoaa aina, kun yksi tavoite on saavutettu, lukemattoman määrän uusia haasteita ja tavoitteita. Sana *training* eli 'koulutus' ja 'harjaannus' esiintyy kirjassa 305 kertaa, sana *education* eli 'opetus' tai 'kasvatus' esiintyy kaikkiaan 109 kertaa, mikä osaltaan kuvastaa kasvatuksen ja koulutuksen merkitystä ja tärkeyttä. *Urantia-kirjan* mukana saaduissa ohjeissa kehoitetaan kouluttamaan opettajia ja johtajia. Ja mitä varten kirja ylipäättään olisi meille annettu, ellei tutkittavaksi, opiskeltavaksi ja opittavaksi. Katson henkilökohtaisesti opintotoiminnan Suomen Urantia-seuran tärkeimmäksi toimintamuodoksi.

Kirjan opetusten pohjalta tiedämme, että tärkeintä kuitenkin on **usko**; että tavoitteena on meidän hengellistymisemme, henkistymisemme, täydellistymisemme. Samojen opetusten perusteella tiedämme myös, että opiskeleminen, oppiminen ja tutkiminen ovat **mielen** toimintoja; mutta mieli on hengen alapuolella. Miksi siis kirjan opiskelua tulee pitää näin tärkeänä, jos tärkeintä kuitenkin on usko ja jos oppimiseen tarvittava mieli on hengen alapuolella? Eikö Suomen Urantia-seuran tärkeimpänä tehtävänä tulisi olla uskon levittäminen, ihmisten hengellinen herättäminen, hengellisen toiminnan harjoittaminen ja hengellisten tilaisuuksien järjestäminen? Eikö pikemminkin tulisi luoda uusi uskonto kuin harjoittaa tylsää ja uuvuttavaa opiskelusta. Eikö meidän pitäisi järjestää palvontaa ja tilaisuuksia uskon yhteisyyden esilletuomiseen ja omien hengellisten kokemusten jakamiseen muiden kanssa?

Urantia-kirja opettaa meille uuden määritelmän, jonka mukaan **uskonto** on henkilökohtainen kokemus. Se ei ole mikään ryhmätoiminto. Jumala Isä on antanut meistä jokaiselle **vapaan tahdon** joko olla mukana todellisuudessa, olla mukana hänen tahtonsa toteutumisessa tai olla epätodellinen ja kieltäytyä osallistumasta hänen tahtonsa toteutukseen. Meillä on vapaus uskoa tai olla uskomatta. Kukaan ei tarvitse *Urantia-kirjaa* uskoakseen tai

vapaata tahtoaan käyttääkseen. Kukaan ei tarvitse kirjaa edes siihen, että hän auttaa muita ihmisiä käyttämään vapaata tahtoaan ja uskomaan ja sen myötä pelastumaan ikuisen elämään. Kirja opettaa meitä, että keino, jolla saamme muut ihmiset kiinnostumaan uskonnostamme on oma elämämme. "Hedelmistään te heidät tunnette."

Vaikka mieli onkin aineen yläpuolella ja välittäjän asemassa hengen ja aineen välillä, ei se kuitenkaan tee siitä arvotonta tai merkityksetöntä. Ihminen tekee nimenomaan mielessään ne päätökset, jotka vaikuttavat hänen ikuisen kohtaloonsa. Ihminen käyttää vapaata tahtoaan mielessään. Ja mielikin on Jumaluuksien antama lahja ja ominaisuus, jota Jumaluudet myös monin tavoin hoivaavat.

Jokainen tekee ratkaisevat päätökset itse ja yksin ja omassa mielessään. Jokainen elää elämäänsä valitsemallaan tavalla, jota valintaa ei kukaan toinen voi tehdä. Jokainen esittää rukouksensa omassa mielessään ja sydämessään. Jokainen palvoo Isäänsä omassa hengessään ja mielessään. Jokaisen uskonto on ainutlaatuinen, sillä se on henkilökohtainen kokemus. Jokainen pyrkii omalta kohdaltaan yhä suurempaan ymmärrykseen siitä, mikä on Isän tahto, voidakseen sen täyttää. Jokainen pyrkii omakohtaisin teoin, päätöksin ja ratkaisuin kohti täydellisyyttä, jokainen pyrkii muuttumaan Jumalan kaltaiseksi. Jokainen pyrkii yhä paremmin ymmärtämään oman asemansa Jumalan poikana ja kanssaihmistensä veljenä, pyrkii yhä suurempaan rakkauteen ja laajempaan palvelemiseen.

Mihinkään näistä ei tarvita kirjaa eikä seuraa. Mutta kirja ja seura voivat auttaa ymmärtämään, auttaa tekemään päätöksiä ja ratkaisuja. Ne voivat auttaa oivaltamaan oman asemansa Jumalan poikana ja kanssaihmistensä veljenä. Ne voivat auttaa **totuuden** ymmärtämisessä, **kauneuden** löytämisessä ja **hyvyyden** arvostamisessa. Ne voivat auttaa ymmärtämään oman aktuaalisen epätäydellisyytensä, mutta potentiaalisen täydellisyytensä. Ne voivat auttaa pelkojen hälventämisessä eli auttaa ymmärtämään, että universumi on ystävällinen, Jumala on rakkaus, Jumala on Isä. Ne auttavat korjaamaan evolutionaaristen järjestäytyneiden uskontojen harhakäsityksiä olevaisuudesta, todellisuudesta, Jumalasta, jumaluudesta, Ihmisen Pojasta ja Juma-

lan Pojasta Jeesuksesta. Ne auttavat laajentamaan näköpiiriä, näkökulmaa. Ne avartavat filosofisia katsomuksia, laajentavat olevaisuuden ymmärtämistä. Mutta jotta näin kävisi, se edellyttää meille ilmoituksena eli revelaationa annetun tiedon tutkimista ja opiskelua. Mitään näistä meille paljastetuista seikoista ei saa selville pelkästään uskomalla, pelkästään hengen kautta, vaan ne edellyttävät mielen toimintaa. Ja **Urantia-seuran** tehtävä on nimenomaan tukea *Urantia-kirjan* opiskelua ja ottaa selvää sen opetuksista ja sanomasta.

II

Kun tulee puhe opettajista, ryhmänvetäjistä ja järjestön johtajista, useimmat katsovat, etteivät he ole valmiita sellaiseen, että he tarvitsevat itsekkin vielä opetusta, heidän pitää itsekkin vielä opiskella. *Urantia-kirja* kuitenkin opettaa, että me olemme epätäydellisiä, emmekä tule täydellisiksi kuin ehkä miljardien ja taas miljardien vuosimiljoonien kulluttua kaukana tulevassa ikuisuudessa. Kukaan siis ei voi olla vielä täydellinen opettaja, ryhmänvetäjä tai johtohenkilö. Samainen kirja opettaa meille myös, miten tulevassa elämässä opiskeleminen sujuu: Kun on oppinut jotakin, toimii heti askelen verran perässään tulevien opettajana. Kenenkään ei siis pitäisi kaihtaa näitä tehtäviä siksi, ettei vielä katso olevansa valmis tai riittävän hyvä. *Kukaan* ei ole vielä valmis tai riittävän hyvä. Sitä paitsi omien kokemusten tietojen, taitojen ja kykyjen muille *jakaminen on Jumalan kaltaista – jumalallista* [1221:2].

Mutta hieman ihmisläheisemmin sanottuna, opettaminen, ryhmävastaavana toimiminen ja omien kykyjensä järjestön käyttöön asettaminen on ennen kaikkea tilaisuus palvelujen tekemiseen, kanssaihmistensä *palvelemiseen*. Mielestäni me emme saisi suhtautua kehenkään, joka tarjoutuu johonkin tehtävään tai joka ei kieltäydy sellaista hänelle tarjottaessa, olkoon tehtävä opintoryhmässä tai organisaation johdossa, sanomalla, että nyt tuo tarjokas tai ehdokas luulee olevansa muita parempi, ainakin askelen verran muita pitemmällä. Sen sijaan voisimme suhtautua häneen henkilönä, joka on ymmärtänyt velvollisuutensa ja joka toimii epäitsekkeäänä motiivinaan vain ja ainoastaan kaltaistensa palveleminen, ja on valmis antamaan parhaansa ja ehkä kaikkensakin muiden hyväksi. *[E]loa on paljon, mutta työmiehiä on vähän* [1681:8].

III

Yksittäinen *Urantia-kirjan* lukija tietenkin lukee kirjaa omien mieltymystensä ja oman kiinnostuksensa mukaan. Mutta sitäkin seura voi auttaa tarjoamalla erilaista selventävää materiaalia, oheistietoja, vertailua inhimillisen tiedon ja kirjan sisältämän tiedon välillä ym.

Varsinainen järjestön harjoittama koulutustoiminta kohdistuu jäsenistöön ja mahdollisiin muihin *Urantia-kirjan* ystäviin; opintoryhmiin; aktuaalisiin tai potentiaalisiin opintoryhmien vetäjiin ja järjestön johtotehtävissä aktuaalisesti tai potentiaalisesti palveleviin. Ja aina on muistettava, että me emme ole täydellisiä. Mikään koulutusohjelma ei ole täydellinen, mutta tämän tosiasian ei tule pelottaa meitä käymästä rivakasti ja luottavaisesti tämänkin tehtävän kimppuun. Ohjelmia on aina mahdollista hioa, viimeistellä, muutella, parannella ja täydentää

Uusille jäsenille, vaikka he seuraan liittyessään jo tietenkin ovat suurin piirtein tietoisia siitä, mihin ovat tulleet mukaan, on paikallaan tarjota joko suullisesti tai ehkä mieluummin kirjallisesti tietoa seuran tarkoituseristä, sen olemassaolon perusteista, seuran toiminnasta, jäsenen palvelumotivaatiosta, *Urantia-säätiöstä*, IUA:sta, Heijasteesta, järjestöllisellä alalla kertyneestä kokemuksesta, Suomen *Urantia-seuraa* edeltäneestä toiminnasta, kirjan kääntämis-ponnistuksista ym.

Jäsenistölle ja kaikille kiinnostuneille järjestettävä koulutus tapahtuu opintoryhmissä, erillisissä opintotilaisuuksissa ja kesä- ja talvipäivillä. Opintoryhmät ovat tietenkin itsenäisiä ja päättävät omista opintomenetelmistään, ohjelmistaan ym. itsenäisesti. Mutta seuran tulee pyydetessä tukea ja sponsoroida opintoryhmätoimintaa tarjoamalla viestitys- ja tiedotuskanavan, maksamalla kohtuullisessa määrin opintoryhmän kulut ja mahdollisuuksien mukaan järjestämällä pyydetessä alustaja, luennoitsija, puhuja tms. opintoryhmän tilaisuuteen, sekä toimittamalla oheisaineistoa, jota ryhmät pyydetessä saavat käyttöönsä. Seura voisi myös kertoa opintoryhmille, mitä erilaisia opiskelutapoja on olemassa, miten *Urantia-kirjaa* voi opiskella eri tavoin: luku kerrallaan, jokin asiakokonaisuus kerrallaan, tiukasti tekstiä lukien, lukien ja keskustellen, muihin tietolähteisiin vertaillen, ryhmätyönä jotakin vastausta etsien, alustuksen tai luennon pohjalta keskustellen, kysymys- ja vastaustunteina, jokapäiväiseen elämään soveltuvia vastauksia etsien, puhuttelevimmista kohdista mielipiteitä

vaihtaan, eri tapoja yhdistellen, ym. Eikä pidä unohtaa, että kesä- ja talvipäivät ovat myös opintotilaisuuksia.

Ryhmänvetäjien ja opettajien koulutus voidaan järjestää aivan erillisenä ja ymmärtääkseni sen tulee olla jatkuvaa, sillä kukaan ei tule siinä koskaan valmiiksi. Sen tarkoituksena on antaa tähän vastuulliseen tehtävään valmistautuville tai siinä jo toimiville jatkuvasti syvenevää *Urantia-kirjan* tuntemusta, mutta sen lisäksi teknisiä valmiuksia opintoryhmätöiden järjestämisestä, esiintymisestä, esitysten laatimisesta, keinoista opetuksen havainnollistamiseksi ja ymmärtämisen helpottamiseksi sekä lisäksi jonkin verran perehtyneisyyttä myös Urantia-organisaatioihin ja ennen kaikkea Urantia-sanan ja symbolin käyttämiseen sekä Suomen Urantia-seuran lausuntoon *Urantia-kirjan* ja sen opetusten levittämisestä.

Kukaan ei mielestäni voi ryhtyä valitsemaan henkilöitä, jotka otetaan ryhmänvetäjien ja opettajien koulutuksen kohteiksi, vaan siihen mukaantulon tulee olla avoinna kaikille halukkaille. Seuran koulutuskomitea voi toki silti kutsua erikseen henkilöitä, jotka se katsoo hyväksi saada mukaan tähän koulutusohjelmaan. Kun suomenkielinen versio kohta ilmestyy, opettajien ja ryhmänvetäjien tarve moninkertaistuu.

Johtohenkilöiden koulutus tulee kohdistaa henkilöille, jotka sellaista koulutusta haluavat. Ihanteellista olisi, jos seuran johtohenkilöt olisivat käyneet läpi koko koulutusohjelman, eli että he olisivat opintoryhmäläisiä, ryhmänvetäjiä, opettajia ja lopuksi erillisen johtohenkilöiden koulutuksen läpikäyneitä. Myöskään johtohenkilöiden koulutus ei tule koskaan valmiiksi.

Johtajien koulutuksen pääpaino tulee olla järjestöllisissä kysymyksissä: olemassa olevien organisaatioiden olemassaolon syyt, periaatteet, säännöt, sopimukset, menneisyys, ongelmat, toimintalinjat, kansainvälinen toiminta ja kansainväliset suhteet ja vastuu; kokouskäytäntö, esiintymistaito, kirjoittaminen jne.

Opettajien ja johtajien opettajat joutuvat toimimaan ilman seuran tarjoamaa muodollista koulutusta, sillä kuka heitä olisi kouluttamassa. Ja kun jokin ratkaisu on löydettävä myös siihen, kuka tämän tehtävän suorittaa, on seuran hallitus tehnyt ohjelmakomitean esityksestä tässä asiassa omat koikeilulutoiset ratkaisunsa. Niitä pantiin täytäntöön kuluvan vuoden lokakuussa, jolloin juuri tässä tarkoituksessa järjestettiin ensimmäinen onnistunut ja erittäin hyvässä ja rakkaudessa hengessä sujunut koekoulutusilaisuus Valkealan Puhjonrannassa. Se oli laatuaan ensimmäinen koko maailmassa.

Kaikista mainitsemistani asioista ohjelmakomitea on parhaillaan laatimassa konkreettisia suunnitelmia esitettäväksi seuran hallitukselle ja sitten jäsenistölle. Ensimmäiset esitykset on jo jaettu jäsenistölle postitse, ja niistä olisi nyt mahdollisimman monen, jopa kaikkien, paikallaan lausua mielipiteensä ja käsityksensä.

Urantia-kirjan lukijoina tiedämme, että tämä viides käänntekevä ilmoitus on annettu koko maailmalle, ei vain suomalaisille. Meitä haittaa kielimuuri niin, että emme kovin helposti osaa kertoa kokemuksistamme muille, ja kun emme osaa, emme sitten kerrokaan mitään. Katsoisin kuitenkin velvollisuudeksemme tiedottaa omista kokemuksistamme kaikille muille kirjan lukijoille kaikkialla. Ja muutoinkin kansainvälinen toiminta on nousemassa yhä keskeisemmäksi, sillä jo nyt meitä pidetään esikuvana ja mallina. Kansainvälinen yhteydenpito edellyttää ainakin englannin kielen osaamista. Kysyn vain, olisiko seurallamme mahdollisuuksia auttaa jäseniämme parantamaan omia kykyjään myös tällä alalla. Itse tarjoudun auttamaan sen, minkä osaan.

Vaikka saavutuksemme olisivat vaatimattomakin, meidän tulee antaa ne muiden käyttöön ja myös oppia muilta. Mieleen tulee väistämättä leskivaimo, joka pudotti Jerusalemin temppelin kolehtilippaaseen kaksi ropoa ja niin tehdessään antoi kaiken, mitä hänellä oli.

22.11.1990; jaettu USUA:n konferenssissa heinäkuussa 2001.

Suomen Urantia-seuran järjestää esitelmä- ja keskustelutilaisuuksia suunnilleen kerran kuukaudessa. Syyskauden 2001 tilaisuuksien päivämäärät ovat 8. syyskuuta, 6. lokakuuta, 27. lokakuuta ja 8. joulukuuta. Tilaisuudet alkavat kello 16.15 Antti Korpin tie 3:ssa Helsingin Koskelan kaupunginosassa.

Jeesus mestariopettajana

CAROLYN PRENTICE

Chamois, Missouri, Yhdysvallat

Esitetty USUA:n konferenssissa Leavenworthissa, Kansasissa

22.7.2001

Miksi opettaa?

Urantia-kirja sanoo: *universumi on yltä suunnatonta koulua* [412:2]. Tarkastellessani taiteilijan näkemystä kokonaisuniversumista mieleeni hiipii ajatus: "Onpa valtaisia yliopistokampus! Maltaan tuskin odottaa pääsyäni tuohon kouluun!"

Itse asiassa olemme jo tuon koulun oppilaita ja osallistumme tunneille säännöllisesti. Edessämme on perin pitkä työsarka tuon koulun opiskelijoina. Välillä meiltä kuitenkin unohtuu, että edessämme on myös pitkä elämänura tuon koulun **opettajakunnassa**. Universumisuunnitelman, Jumalan itseämme koskevan tahdon, mukaan meidän tulee oppia ja sitten kääntyä ympäri ja opettaa oppiamme muille (279:13). Edessämme on pitkä universumielämänura sekä opettajina että opiskelijoina. Minusta tuntuu, että meidän on tarpeellista aloittaa jo nykyisenä elinaikanamme kouluttautuminen tuota elämänuraa varten.

Tiedän joidenkuiden teistä olevan valmiita pukeutumaan opettajan viittaun ja ryhtymään työhön; toiset sen sijaan puristavat rystyset valkoisina tuolin käsinojaa tuumien: "Minäkö muka? En minä ole mikään opettaja ja mieluummin annan sen vaiheen vielä odotella itseään. Sitä paitsi vain nykyinen olemassaolon vaihe mahdollistaa aikatekijän käyttämisen vaikeuksien välttelemiseen (551:3)!"

Kaikilla meillä on kuitenkin monia tilaisuuksia opettamiseen, vaikkemme muodollisesti olisikaan luokanopettajia. Useat meistä ovat aktuaalisia tai potentiaalisia vanhempia, ja tiedämme että vanhemmuus, jos mikä, on opettamista ja oppimista! Useat meistä ovat joutuneet tilanteisiin, jolloin meitä saatetaan pyytää opettamaan jotakin ystävillemme, työtovereillemme tai työntekijöillemme. Voimme aloittaa universumielämänuraan kuuluvan opettamisvelvollisuutemme oppimisen jo nykyisen elämänvaiheen aikana.

Tiedän, että nyt jotkut protestoivat. He väittävät oman universumielämänuransa tarkoittavan **hengellisten** totuuksien opettamista. Se on jotakin ihan muuta kuin opettaa lapsi solmimaan kengän-

nauhansa tai työtoveri käyttämään tietokoneohjelmaa.

Urantia-kirja kuitenkin opettaa, ettei hengellisen ja arkimaailman välillä ole mitään jyrkkää jakolinjaa. Kohdan 806:1 mukaan yksi oppimisen tarkoituksesta on taitojen hankkiminen – niiden taitojen, joita tarvitsee selviytyäkseen maailmassa, joka on kulloisenkin olomuotomme mukainen, olkoon se fyysinen, morontiaalinen tai hengellinen.

Jeesuksesta ajatellaan usein, että hän oli **uskonnollinen** mestariopettaja. Ja niin hän tietysti olikin. *Urantia-kirja* paljastaa kuitenkin, ettei Jeesuksen opettajanura rajoittunut uskonnollis-hengellisiin asioihin. Tosiasiassa hän oli mestariopettaja kaikessa. Hän opetti koko elämänsä ajan, ei vain viimeiset kolme vuotta. Hän opetti veljensä ja sisarensa lukemaan ja kirjoittamaan, hän opetti veljilleen puusepäntyöt ja kodin johtamista; Rooman-matkalla hän opetti Ganidille monia seikkoja, muun muassa tiettyjä luonnon maailman asioita; hän opetti apostolinsa paremmiksi kalastajiksi ja Sebedeuksen hän opetti veistämään parempia veneitä.

Uskonharjoittajina me välillä jaamme maailman kahtia: hengelliseksi ja aineelliseksi eli käytännön maailmaksi. Uskonharjoittajina pidämme hengellistä jollakin tavoin käytännön elämää arvokkaampana. Ehkäpä useimmat meistä pitävät Jeesusta uskonnollisena mestariopettajana; todellisuudessa näiden kahden välillä ei ole mitään jakolinjaa. Opiskelussa on kysymys siitä, että oppii selviytymään elämästä sellaisena kuin on. Elämme fyysisessä maailmassa, josta on otettava selvä ja joka on hallittava. Meillä on lisäksi hengellinen puoli, joka on otettava huomioon ja jota on vaalittava. Kumpikin kuuluu ihmisyyteen. *Urantia-kirjaa* lukiesamme voimme oppia opettamaan **mitä tahansa**, sillä tieto on jakamatonta.

Olen toiminut opettajana kahdeksantoista vuotta. Enimmäkseen olen opettanut yliopistopokkajille kirjoittamista, mutta myös julkista esiintymistä sekä liike-elämän matematiikkaa ja olen antanut matematiikan tukiovetusta. Opettajanurani puolivälin paikkeilla ryhdyin lukemaan *Urantia-kirjaa*, ja löysin siitä paljon hyviä opetta-

mista koskevia neuvoja; neuvoja, joista olin omin avuin yrittänyt päästä selvyYTEEN. Oma opettajan-kokemukseni on saanut minut tajuamaan, mikä opettamisen peruseriaate on, ja Jeesus vahvistaa sen *Urantia-kirjassa*. Kysymyksessä on periaate, joka tuppaa katoamaan opettamiseen liittyvän politiikan, rahakysymysten ja tehokkuuden alle.

Peruseriaate on seuraava: **Opettamisessa ta-pahtuu jotakin kahden persoonan välillä. Opettamisen keskiössä on opettajan ja oppi-laan välinen suhde; siinä mielet kohtaavat toisensa.**

Seuraavaksi haluan tehdä selväksi, että opetta-minen ja oppiminen ovat eri asioita. Ihmiset oppi-vat kaikissa tilanteissa; he oppivat opettajatta. Toisinaan he jopa oppivat opettajasta huolimatta. Opitun ja sen, mitä opettaja yrittää opettaa, välillä ei aina ole mitään yhteyttä. Mutta opettaminen johdattaa henkilön oppimisprosessiin. Ja tuo suhde on tärkeä. *Urantia-kirjan* mukaan henkilösuhteet ovat jo sinänsä päämääriä (1228:3). Ylösnousemuk-sen elämänvaihe tuo mukanaan paitsi äärettömän määrän oppimiskokemuksia myös äärettömän määrän opetuksellisia henkilösuhteita

Voimme siis pitää Jeesusta mestariopettajana, joka osoittaa meille, miten tätä käsitystä opetuksen henkilösuhteista sovelletaan.

Mikä tekee Jeesuksesta mestariopettajan? No olihan hän Jumala – kai se vähän auttaa. Omassa-kin sisimmässämme on toki Jumala, Jumala, joka haluaa opettaa meitä, olla meihin suhteessa ja opettaa meidän kauttamme, ja voimme pyytää tuota Jumalaa avuksemme.

Teemanamme opettaminen opettajan ja oppi-laan välisenä suhteena ja sisimmässä oleva Jumala ja Totuuden Henki oppainamme tarkastelemme nyt Jeesuksen elämää. Jeesukselta Mestariopettajana on poimittavissa seitsemän opetustekniikkaa.

Valmistaudu perusteellisesti

Opettajan on tarpeen valmentautua uraansa varten kahdella tavalla. Ensiksi hänen tulee varmistua siitä, että hän tosiaankin osaa, mitä hän pyrkii opetta-maan ja että hän on todellakin perillä asiasta. Useimmat käden taitojen opettajista ovat tavalli-sesti päteviä alallaan, mutta välillä minua ihmetyttä-vät ihmiset, jotka opettavat hengellisiä asioita. Olen tavannut joitakuita, jotka ovat lukeneet kaksi lukua *Urantia-kirjasta* ja yrittävät sitten opettaa lukemaan-

sa. Meillä tulisi mielestäni olla varmuus siitä, että ymmärryksemme opetettavasta asiasta on syvällistä.

Toinen opettajien valmentautumistapa on pyr-kimys ymmärtää ihmistä. Kohdassa 1363:1 kerro-taan Jeesuksen todellisena koulutuksena olleen sen, että hän otti selvää, miten ihmiset elivät. Hän tunsi todellista kiinnostusta täysin ventovieraita kohtaan. Ja hän hankki tietoa ihmisistä planeetan joka puo-llella. Tämä tieto valmensi häntä suhtautumaan erilaisiin olentoihin. Kohdassa 1431:1 Jeesus sanoo Ganidille: *“Saada tutustua veljiinsä ja sisariinsa, tietää heidän ongelmansa ja oppia rakastamaan heitä, siinä on elämisen korkein kokemus.”* Tämä oli avain hänen menestymiseensä opettajana.

Luin hiljattain kirjan yliopisto-opettajista. Enimmältään yliopisto-opettajilla ei ole mitään opettajankoulutusta; he tutkivat vain omaa alansa. Yksi heidän kokemistaan suurimmista ongelmista on se, etteivät he ymmärrä, mikseivät heidän oppi-laansa ymmärrä. Opettajat ovat tavallisesti ihmisiä, joille koulunkäynti oli kuta kuinkin helppoa – he ymmärsivät – mutta he eivät ole koskaan pysähty-neet kysymään itseltään, miksi heidän opiskelijato-verinsa joutuivat puurtamaan. Opettajat opettavat perinteisesti tavalla, jolla heitä opetettiin. Eivätkä he pohdi sitä, miksei joku mahdollisesti ihan aidosti ymmärrä heidän oletetusti loistavia luentojaan. Matikan opettaja saattaa esittää mielestään häikäi-sevän loistavan ratkaisun neliöjuurilausekkeelle, mutta kääntyessään ympäri häntä tuijottaa huo-neellinen pöllämystyneitä kasvoja. Matikan opettaja ei yksinkertaisesti voi käsittää, mikä luennossa meni vikaan. Useimmille opettajille – itse asiassa, useimmille ihmisille – olisi hyödyksi, jos he oppisi-vat lisää ihmisyydestä: miten ihmisen mieli toimii, miten ihminen elää ja millaisena hän näkee maail-man. Tästä nimenomaisesta syystä Jeesus oli niin kiinnostunut muista ihmisistä.

Sama seikka pätee niin *Urantia-kirjan* kuin kä-den taitojenkin opettamiseen. On ymmärrettävä, miten opetettavat näkevät universumin, mitä he ovat kokeneet ja miksi he torjuvat totuuden.

Mikä tahansa Jeesuksen opetusmenetelmistä voi vääristyä, jos sitä käytetään älyttömästi. Perin-pohjainen valmentautuminen voi viedä niin paljon aikaa, ettei pääse koskaan niin pitkälle, että alkaisi soveltaa tietämäänsä. Tai opettajaehdokas voi toisaalta hurmaantua niin opetettaviensa taustojen selvittämisestä, ettei hän koskaan sovelta tietojaan.

Käytä opettavaisia tarinoita ja metaforia

Tiedämme kaikki Jeesuksen käyttäneen opettavaisia tarinoita, joita hän kutsui vertauksiksi. Hän otti esille opettaviensa arkipäivän kokemuksia ja teki niistä kertomuksen, joka havainnollisti tai selvensi jotakin hengellistä kysymystä. Hänen ihmistunteuksensa oli hyvä perusta tälle tekniikalle, sillä hän kykeni hyödyntämään opettaviensa tuntemaa arkikokemusta.

Vertaus on mielestäni eräänlainen “opettavainen tarina” tai “metafora”. Metafora on vapaasti ilmaistuna sellainen keino, että käytetään tuttua mielikuvaa tai ajatusmallia jonkin mutkikkaamman käsitteen selventämiseen. Tätä tekniikkaa voi käyttää jonkin sosiaalista vuorovaikutusta, uskonnollista totuutta tai fysiikan lakia koskevan käsitteen selvennykseksi. Maailman kaikki kulttuurit ovat käyttäneet metaforia, opettavaisia tarinoita, tiedon välittämiseen. Kutsumme niitä saduiksi, myyteiksi, taruiksi, kansantarinoiksi tai runoudeksi. Mutta metaforiin sisältyy myös tieteellisiä malleja ja teorioita. Ne ovat varsin tehokas keino saada toiset käsittämään. Esimerkiksi sähkövirran — joka muutoin on näkymätön — ymmärtäminen helpottuu, kun sitä vertaa letkussa virtaavaan veteen paineiseen, volyymeiseen ja tehoiseen. Ruumiin hermoroatoja voi verrata talon sähköjohdotukseen.

Jeesus tiedosti kuitenkin, että opettavaisten tarinoiden, metaforien, tulkinnassa voidaan mennä liian pitkälle. Luvussa 151 hän varoittaa apostolejaan ylitulkitsemasta hänen vertaustaan, sillä seurauksena on sekaannus ja väärinkäsitys. Sama koskee yleensä myös opettajina itse esittämiämme metaforia. Suurimpia metaforan kohdalla esiintyviä virheitä on se, että sekoittaa mallitilanteen ja todellisuuden. Esimerkiksi metaforalla sähkövirrasta letkussa juoksevana vetenä on rajoituksensa. Jos yrittää löytää oikosulun sähköaidastaan etsimällä ikään kuin vesiletkun vuotokohtaa, ei ongelmaa koskaan löydä, sillä sähkö on sähköä eikä vettä. Toinen esimerkki fysiikan alalta (ja muistakaa, että olen äidinkielenopettaja, joten en ole mikään suuri auktoriteetti fysiikassa): Ymmärtääkseen, mitä valo on, fyysikot käyttivät aluksi metaforaa valosta aaltoilmiönä. Tämä teoria toimi kohtalaisen hyvin ja selitti joitakin heidän valosta tekemiään havaintoja. Samalla se kuitenkin teki jotkin valoon liittyvät ilmiöt täysin selittämättömiksi. Niinpä fyysikoiden piti lopulta esittää täysin erilainen metafora: valo tuleeikin pikku pakkauksina, ja niitä kutsutaan fotoneiksi. Tämä uusi metafora auttoi valon muiden ominaisuuksien selittämistä. Saatamme kysyä: miten valo muka voi olla sekä aaltoja että pikku

paketteja? Ja vastaus kuuluu: valo on valoa. Teoriamme, metaforamme, on vain keino ymmärtää valoa, se ei ole valon määritelmä. Metaforan ja todellisuuden sekoittaminen on viime kädessä samaa kuin metaforan väärinkäsittäminen.

Opettajina meidän siis tulee käyttää opettavaisia tarinoita ja metaforia mutta tiedostaa niiden rajat.

Opi tekemällä

Jeesus opetti perheenjäseniään ja apostolejaan suomalla heille tilaisuuksia tekemiseen. Hän opetti veljensä Jaakobin johtamaan kotia ensin häntä neuvomalla ja lopuksi antamalla hänen johtaa. Hän opetti apostolejaan ja lähetti heidät sitten matkaan ja opettamaan. Kun apostoleilla oli vaikeuksia Johannes Kastajan apostolien kanssa, Jeesus ei ryhtynyt tuntikausiksi luennoimaan heille ongelmien ratkaisemisesta eikä hän myöskään pyrkinyt puuttumaan tilanteeseen. Hän soi heille tilaisuuden selvittää asiat omin avuin. Eikä hän ryhtynyt mestaroimaan heidän päätöksiään.

Emme näe Jeesusta koskaan toimeettomana. Hän itse oppi opettamaan opettamalla. Hän valmentautui opettajanuraansa varten käyttämällä hyväkseen jokaisen elämän tarjoaman tilanteen. Näitä olivat temppelissä opettaminen, veljiensä ja sisartensa opettaminen, Ganidin opettaminen. Itse en ymmärtänyt englannin kieliopista mitään, vaikka siinä hyvä olinkin. Se selveni vasta, kun yritin selittää sitä oppilailleni.

Urantia-kirja korostaa tätä tekemällä oppimisen tekniikkaa kuvaillessaan, miten opiskelijoita opetetaan universumin kouluissa: *Koko Paratiisin-matkansa ajan ylösnousemuspyhiinvaeltajat harjoittavat opintojaan kouluissa, joissa tietoa sovelletaan käytäntöön. He saavat harjoitusta, kun he tosiaan tekevät asioita, joita heille opetetaan. Melkisedekien tukema universumin opetusjärjestelmä on käytännöllinen, asteittain etenevä, mielekäs ja koemuksellinen. Siihen sisältyy koulutusta aineellisissa, älyllisissä, morontiaalisissa ja hengellisissä asioissa.* [394:5]

Omassa opettajankokemuksessani olen havainnut, että ainoa tapa opettaa kirjoittamista on panna opiskelijat kirjoittamaan. He oppivat pitämään puheita pitämällä puheita. He oppivat liike-elämästä tai osakemarkkinoista yrittämällä johtaa liikeyritystä tai ostamalla osakkeita. Oikean ratkaisutavan ongelman käyttäminen edellyttää opiskelijoilta, että he tosiaankin ajattelevat oppimiaan tosiasioita ja soveltavat niitä. He muistavat tosiasiat ratkaisemansa ongelman yhteydessä sen sijaan, että opiskelisivat ne vain tentistä selvitäkseen.

Muiden lähestymistapojen tapaan tekemällä oppiminenkin voi vääristyä ja joutua liikakäyttöön. Jotkut opettajat eivät anna opetettavilleen näiden tarvitsemia perustietoja. He suhtautuvat asiaan niin, että opetettavat kyllä ottavat ne itsekin selville tai voivat lukea ne kirjasta. Toiset opettajat taas tekevät projektista liian vaikean niin, että opiskelijat vain turhautuvat. Jeesuksen antama esimerkki: Opetettuaan apostolejaan kuukausien ajan hän lähetti heidät kaksittain matkaan tekemään oma-kohtaista opetustyötä kahden viikon ajan. Sitten apostolit palasivat yhteen vähäksi aikaa ja Jeesus opetti heille lisää. Sen jälkeen he tekivät koeluontoisen opetusmatkan. Vasta sitten kun apostolit olivat näiden vähäisempien tehtävien myötä hankineet kokemusta, Jeesus lähetti heidät Jerusalemiin.

Käytä myönteistä lähestymistapaa

On useita kohtia, joissa Jeesus rohkaisee myönteistä lähestymistietä opettamiseen:

Käsillä olevan vuoden alkuun mennessä Jeesus oli jo saanut äitinsä kokonaan oman lastenkasvatusten menetelmänsä kannalle. Tämän menetelmän mukaan lapselle annettiin positiivinen kehoitus tehdä hyvää sen sijaan, että vanhemman juutalaisen menetelmän mukaan olisi kielletty tekemästä pahaa. Omassa kodissaan ja koko julkisen opettajanuransa ajan Jeesus poikkeuksesta käytti tätä positiivista, kehottamiseen perustuvaa opetustapaa. Aina ja kaikkialla hän sanoi: "Teidän näin — teidän tulisi tehdä noin." Hän ei milloinkaan käyttänyt negatiivista, muinaisista tabuista johdettua opetusmenetelmää. Hän vältti pahan korostamista sillä, että hän olisi kieltänyt sen, sen sijaan hän nosti jalustalle hyvän sitä harjoittamaan kehottamalla.. [1401:2]

Myöhemmin hän kehotti apostolejaan pidättymään sellaisesta opettamisesta, että opetettavalle osoitetaan, mikä tämän ajatuksissa on virheellistä (1592:4). Tiedämme kaikki tämän myönteisen lähestymistavan oikeaksi, sillä jokainen meistä on jossakin vaiheessa joutunut sellaisen opettajan loukkaamaksi, joka on säntynyt meitä virheistämme, nimitellyt meitä tyhmeliiniksi, osoittanut niin paljon tekemiämme virheitä, että aloimme ajatella, ettemme osaa tehdä mitään oikein. Siitä huolimatta jotkut meistä luulevat edelleenkin, että voimme opettaa jotakin virheitä osoittamalla. Vanhemmat ehkä syyllistyvät eniten tähän negatiivisen suhtautumistavan käyttöön lastensa kohdalla.

Tiedän kirjoittamisen opettamiseni perusteella, että aikaisemmat opettajat ovat loukanneet monia opetettaviani. Opiskelijat kertoivat minulle valittaen opettajista, jotka koristelivat heidän aineensa niin monilla punakynämerkinnöillä ja korjauksilla, etteivät he enää viitsineet luoda kirjoitukseensa silmäystääkään. He tunsivat vain noloutta ja turhautuneisuutta.

Olen pannut merkille, että on parasta kommentoida sitä, mikä aineessa on hyvää ja pitää sitä lähtökohtana. Sen sijaan että toteaisin: "Se, mitä yrität kirjoituksellasi sanoa, on niin epäselvää, että tämä kirjoitelma on ala-arvoinen. Annan siitä viitosen", sanonkin: "Ajatuksesi näyttää mielenkiintoiselta, mutta en ole varma, ymmärrätkö sitä. Voisitko valaista sitä jollakin esimerkillä?" Näin opiskelijat alkavat ajatella, että opettaja onkin ehkä heidän ystävänsä, ihminen, joka yrittää auttaa heitä oppimaan, sen sijaan että yrittäisi todistaa, miten fiksu hän itse on.

Tätä myönteistä tekniikkaakin voidaan liioitella, ja olen pannut merkille, että nykyamerikkalaisessa yhteiskunnassa niin tapahtuu usein. Meidät on saatu uskomaan, että lapsen itsetunto on niin hauras, että mitä tahansa lapsi tekeekin, sitä on ylistettävä. Pelkäämme antaa oikealle ohjaavia neuvoja, jottei lapsi vain hoksaisi tehneensä virhettä. Lapsi tulee kehumisesta riippuvaiseksi ja uskoo jokaisen vähäisenkin tekonsa olevan ylistyksen arvoinen. Myönteisen lähestymistavan käyttäminen ei ole samaa kuin kaiken ylistäminen. Itsetunto kasvaa henkilössä, joka tajuaa olevansa eittämättömän pätevä ja että hänen taidoillaan on arvoa. Kehumisesta riippuvainen ei koskaan tunne itseään aidosti päteväksi.

Pyri kahdenkeskiseen opetustilanteeseen

On tavallaan hämmästyttävää lukea *Urantia-kirjasta* ja panna merkille, ettei Jeesus juuri koskaan opettanut kansanjoukkoja. Kun apostolit oli koulutettu, nämä hoitivat sananjulistuksen; ja vain harva heistä oli hyvä saarnamies! Mestarin työ tapahtui pääasiassa kahdenkeskisissä tilanteissa; ajatelkaamme vaikka opettajien valmentamista Roomassa (1455:4–1456:6). Sitä paitsi hän valitsi vain kaksitoista apostolia aloittamaan työnsä (joskus minua pohdituttaa, kertoookohan tämä seikka jotakin siitä, mikä on optimaalinen luokkakoko).

Kirjoittamisenopettajan urallani olen huomannut kahdenkeskiset opetustilanteet varsin tehokkaiksi. Useimpien muiden oppiaineiden tavoin kirjoittamistakin opetetaan perinteisesti niin, että seis-tään luokan edessä ja ylistetään joidenkuiden

kirjailijain hyvää kirjoitusta, selitetään tiettyjä kirjoitustekniikoita, varoitetaan tietyistä asioista. Sitten oppilaat pannaan kirjoittamaan aine; aine arvostellaan ja palautetaan. Kaikki on varsin epäpersoonalista.

Koska en ole puheissani pitkäpiimäinen, huomasi vaikeaksi täyttää tunnit kirjoittamisesta puhumisella. Uskon, että kirjoittamista oppii kirjoittamalla (niin kuin edellä todettiin). Kovin mielekästä ei kuitenkaan ole sekään, että panee opiskelijat tuntikausiksi kirjoittamaan. Niinpä lisäisin tähän prosessiin uuden ulottuvuuden: Opiskelijat tulevat luokseni yksi kerrallaan ja käymme läpi itse kunkin tutkielmaa ja keskustelemme siitä. Tällainen menettely muuttaa prosessin kokonaan toisenlaiseksi. Oppilaat saavat kokea, miten lukija – todellinen elävä ihminen – suhtautuu heidän kirjoitelmaansa. Ellen ymmärrä, mitä joku yrittää kirjoituksellaan viestittää, voimme keskustella siitä. Silloin saatan sanoa: “Kirjoitapa paperille, mitä juuri sanoit.” Opiskelijat ymmärtävät kieliopin hienouksia koko paljon paremmin, jos niitä sovelletaan heidän tekemiinsä virheisiin – eikä joitakin keinotekoisia virhe-esimerkkejä läpikäymällä. He muistavat, pitääkö sanoa “ei oltu saatu” vai “ei ollut saatu”, paljon paremmin kun sääntö koskee konkreettisesti heidän omaa kirjoitelmaansa.

Tämä henkilökohtainen lähestymistapa toimii niin matikan, sähköopin kuin lähes minkä tahansa aineen opetuksessa. Käsitteet on helpompi ymmärtää, kun niitä voi soveltaa johonkin ratkaistavana olevaan pulmaan.

Tiedän, että iso joukko opettajia sanoo: “Ei minulla vain ole tuollaiseen aikaan kaikkien oppilaitteni kohdalla. Minulla on liikaa oppilaita; opetettavaa aineistoa on ylettömästi.” Vastaan ensin niille, jotka osoittavat liian monta oppilasta yhdelle opettajalle, esittämällä kysymyksen: Mitä järkeä on pyrkiä tehokkuuteen, jos oppilaat eivät tosiasiasa opi opetettavaa aineistoa? Niille opettajille, jotka uskovat, että heidän opetettavanaan on ylettömästi asiaa, vastaan: Mitä järkeä on opettaa lisää, elleivät opiskelijat osaa edes perusasioita?

Mitä sitten tulee uskonnolliseen opettamiseen: Miksi yrittää puhua ihmisille Luciferin kapinasta ja mansiomaailmoista, kun se, mitä he henkilökohtaisesti kaipaavat, on yksinkertaisesti rohkaiseva tieto siitä, että Jumala rakastaa heitä omina lapsinaan?

Ja tämänkin periaatteen kohdalla pätee sama seikka: henkilökohtaista opetustapaa voidaan liioitella. On paljon käsitteitä, jotka voi opettaa ryhmälle, ja tyytyä vain opiskelijakohtaiseen seurantaan. Opettajan tulee pyrkiä tehokkaaseen ajankäyttöön eikä hän yksinkertaisesti voi toistu-

vasti opettaa samoja asioita jokaiselle opiskelijalle erikseen. Henkilökohtainen opetustilanne on tarkoitettu auttamaan opiskelijoita soveltamaan oppimaansa omaan kokemukseensa.

Tuo nähtävillä ihmisyytesi

Yksi *Urantia-kirjan* myötä saamistamme suurista lahjoista on Jeesuksesta todellisena ihmisolentona piirtyvä kuva. Saamme seurata hänen elämänsä kamppailuaan ja saada tuntuman hänen kohtaamiinsa ristiriituihin, jollaisia myös itse kohtamme. Näin hän ei enää tunnu sellaiselta luoksepääsemättömältä Jumalalta, joka vietti täydellistä elämää vain siksi, että hänen etunaan oli hänen Jumaluutensa. Hän tuntuu oikealta ihmisolennolta, henkilöltä, joka kamppaili niin kuin mekin.

Tämä inhimillisen puolen esilletulo on tärkeä opetussuhteen ainesosanen. Toiset opettajat vaikuttavat ylimielisiltä, pöyhkeiltä ja aina oikeassa olevilta. Alamme ihmetellä, ovatko he ihmisiä ollenkaan, ja tuntuu, ettemme pysty saavuttamaan heidän tasoaan.

Valmistaudun parhaillaan tohtorintutkintoon. Olen pohdiskellut filosofian tohtoruuttani jo jonkin aikaa, sillä koulunkäyminen on minulle mieluista ja olen hyvä kirjoittamisessa ja lukemisessa. Asiaan liittyvä opiskeleminen ei ole minua pelottanut. Sen sijaan minua pelotti se seikka, että tohtoritasolla minun olisi työskenneltävä läheisesti neuvonantajani kanssa – ja tuo suhde pelotti minua. Suhtautumiseni akateemisen maailman ihmisiin oli nurjaa. Oman kokemukseni mukaan he ovat pöyhkeitä, ylimielisiä ja aina oikeassa. En ollut varma, haluanko ryhtyä läheiseen työsuhteeseen heidän kanssaan.

Kun minut hyväksyttiin korkeampiin tutkintoihin valmistavaan laitokseen, olin innoissani siitä, kuka tulee neuvojakseni. Hän on alallaan vällän tunnettu, hänen tohtorin arvonsa on yhdestä arvostetuimmasta yliopistosta, ja hän on yliopiston varadekaani. Tiesin, että voin oppia häneltä paljon. Mutta suhde huoletti minua valtavasti. Hänen vierellään tunsin itseni sivistymättömäksi galilealaisnaiseksi: 18-vuotinen opettajan ura pikkiriikissä teknillisessä korkeakoulussa ei lyö keneltäkään jalkoja alta. Asun maatilalla, jossa päiväni alkaa haalareissa ja polviin ulottuvissa saappaissa. Olen lypsänyt vuohia ja kerinyt lampaita. Minua huoletti se, ettemme löytäisi juuri mitään, joka yhdistäisi meitä.

Suhde on kuitenkin sujunut hyvin. En aio teeskennellä, että olisimme parhaat kaverit, mutta neuvojani on antanut minun nähdä myös inhimilli-

sen puolensa. Hän on hyvä opettaja ja on tuonut nähtävilleni omia henkilökohtaisia ristiriitojaan sen verran, että kykenen näkemään, että hänkin on kamppaileva ihminen. Se rohkaisee minua. Jos hän pystyy kamppailemaan ja kulkemaan eteenpäin, niin ehkäpä minäkin sitten kykenen.

Puhun nyt opetustekniikasta, jota pidämme usein jotenkin epäsovivana, sillä opettajina luulemme olevamme erehtymättömiä. Totuus on kuitenkin päinvastainen. Opetettavamme, lapsemme, opiskelijamme ja työntekijämme, oppivat meiltä paljon enemmän, jos he voivat nähdä meidät kamppailevina ihmisinä, jotka eivät ole aina oikeassa eivätkä täydellisiä.

Urantia-kirjassa Jeesus antaa meille toisenkin hänen ihmisyytensä julki tuovan lahjan. Kysymyksessä on lahja, jota kristikunta on mielestäni vääristellyt ja käyttänyt väärin. Me *Urantia-kirjan* lukijatkin käytämme sitä väärin. Se on tärkeä lahja, ja niinpä aion tarkastella sitä hetken aikaa.

Tarhoitan muistoehdoollista. Minut kasvatettiin katoliseksi ja niinpä olen kokenut suuren määrän juhlallisia ehtoollispalveluksia. Olen nauttinut ehtoollista muissakin kirkoissa ja ollut mukana muistoehdoollisilla lukijatovereitteni kanssa. Useimmat näistä tilaisuuksista ovat olleet hyvin seremoniaalisia juhlallisine ääneenlukuinen ja toimituksineen. Tuollaiselle muotokielisyydelle ja juhlallisuudelle on paikkansa. Tarkoitukseni ei ole mustata kyseisiä käytänteitä.

Minusta tuntuu silti, että muistoaterian asettaessaan Jeesus tarkoitti sen paremminkin arkikäyttöön. Kerrotaanhan meille, että hän yritti nimenomaan **olla asettamatta** mitään sakramenttikaavaa. Se, että hän tarkoitti sen jokapäiväiseen käyttöön, käy ilmi hänen lausumistaan sanoista. Oikeaan äidinkielenopettajan tyyliin sopivasti ehdotan nyt, että tutkimme kyseistä tekstiä ja tarkastelemme, mitä sanat tarkoittavat:

Tällä tavoin muistoehdoollisen asetettuaan Jeesus sanoi apostoleille: "Ja niin usein kuin te tämän teette, tehkää se minun muistokseni." [1943:2]

Äidinkielenopettaja kysyisi ensimmäiseksi: Mihin sana *tämän* tässä lauseessa viittaa? Kysymyksessähän on pronomini, jolta puuttuu korrelaatti.

Tämän voisi merkitä: "tämän juhlallisesti uskovaisyhteisön eteen kannetun happamattoman leivän ja viinin". Näin kapean tulkinnan tunnustavat useimmat kristityt kirkotkin. Mutta *tämän* voisi merkitä myös: "tämän ruoan nauttimisen ystävien seurassa" tai laveammin jopa "syömisen". Minua

miellyttävät nämä laveammat tulkinnat. Käyttäkäämme niitä selvityksessämme.

Erittelyä jatkaaksemme kysymme seuraavaksi, miten **usein** nautimme aterian ystäviemme kanssa? Useimmin kuulee vastauksen: Elämäämme täplittävät ateriahetket ensimmäisestä päivästä viimeiseen. Ensimmäisestä päivästä, kun äiti pitää vastasyntynyttä vauvaa rinnallaan, kaikki lapsuuden ja perhe-elämän päivät, aina vanhuuteen ja kuolemaan saakka syömme lähes jokaisena elinpäivänämme. Syntymäpäivien, lakkiaispäivän, hääpäivän ja hautajaisten juhlistajana toimii yhteinen ateria.

Kun Jeesus sanoo "niin **usein** kuin te *tämän* teette, tehkää se minun muistokseni", niin ehkäpä hän kehottaa meitä tekemään sen joka päivä, päivän mittaan useaan kertaan. Jatkaessaan hän antaa meille yksityiskohtaisempia ohjeita muistamisestaan: "... *Ja minua muistellesanne muistella ensin lihallista elämäni, muistakaa, että olin kerran teidän kanssanne; ja nähkää siten uskon keinoin, että te kaikki joskus nautitte ehtoollista kanssani Isän ikuisessa valtakunnassa.*" [1943:2]

Mitä Jeesus haluaa meidän hänessä muistelevan? Hän haluaa meidän muistavan, että hän on ihminen aivan kuten mekin. Hän haluaa meidän ajattelevan sitä, miltä meistä tuona hetkenä tuntuu ja katsella hänen elämänsä läpi aikaa, jolloin hän tunsii samoja tuntemuksia. Jeesuksen elämään kuului monia onnellisia hetkiä hänen perheen ja ystävien parissa. Hänellä oli kuitenkin myös toisenlaisia tuntemuksia. Perhepiirissä koettiin myös hämmennyksen hetkiä, sillä hän oli unohtunut temppeliin tai hänen veljensä Juuda oli tehnyt jotakin tavatonta. Oli päiviä, jolloin hän tunsii kovan työn aiheuttamaa väsymystä. Oli sekin kauhea päivä, jolloin perheelle tuotiin sana, että Joosef oli joutunut tapaturmaan ja Jeesuksen oli jäätävä kotiin pitämään huolta pikkulapsista ja ruokittava heidät odottaen samalla epätietoisuus ja kauhu mielessään lisätietoja. Oli päiviä, jolloin hän aterioi perheensä parissa, mutta ihmetteli mielessään, miten hän saattaisi kertoa Rebekalle, etteivät he menisi naimisiin. Ja oli sekin ilta, jolloin hän istui rakkaimpiensa kanssa ja tiesi, että hän kohta jättäisi heidät. Hän oli heistä huolissaan, ja hänen sydämensä oli murtunut, sillä yksi näistä hänen rakastamistaan oli hänet jo pettänyt.

Kun päivittäin istut ruokapöytäsi, pysähdy ja mieti, että Jeesus, universumimme Luoja-Poika, istuutui pöytäsi aivan kuin sinä nyt ja tunsii samankaltaisia tuntemuksia kuin sinä nyt tunnet.

Niin menetellessäsi alat kokea Jeesuksen todellisenä ihmisenä, joka kamppaili niin kuin sinäkin kamppaillet. Hänellä oli rohkeus kulkea eteenpäin, ja niinpä sinäkin kykenet samaan.

Loppupäätelmä

Siinä ne nyt olivat: kuusi meille esitettyä tekniikkaa, jotka mestariopettajamme Jeesus on meille osoittanut. Jokainen näistä tekniikoista on vietävissä liiallisuuksiin. Jopa käsitystä opettamisesta henkilösuhteena voi ylikorostaa. Jeesuksen opettamisessa oli se kaunis puoli, että se tapa, jolla hän lähestyi tätä kysymystä, oli tasapainoinen.

Kaikki esitetyt seikat nojaavat samaan perusperiaatteeseen: opettamisen keskiössä on se, mitä tapahtuu oppilaan ja opettamisen välillä. Se on henkilöiden välinen suhde; se on mielten kohtaaminen.

Ehkäpä alat oivaltaa, että sinun tulisi harkita uudelleen sitä, mitä olet opettanut ja miten olet sen tehnyt. Ehkäpä alat oivaltaa, että sinulla on sekä opettamisen tilaisuus että opettamisen velvollisuus; sekä käytännön elämän että hengellisellä tasolla. Mutta ehkäpä et tiedä, mistä aloittaa. Sinusta ehkä tuntuu, että kuusi tekniikkaa on liian monta muistettavaksi. Niinpä esitän sinulle lopuksi yhden helposti mielessä pysyvän näkemyksen.

Oman aikamme opettajamestari, amerikkalainen Parker Palmer, on kirjoittanut kirjan *The Courage to Teach [Opettaminen kysyy rohkeutta]*. Kirjan lukeminen hämmästytti minua, sillä monet hänen käsityksistään opettamisesta henkilösuhteena tuntuivat olevan sukua *Urantia-kirjan* käsitysten kanssa. Vaikka hän on yliopiston professori, hän on opettanut monilla oppilaitostasoilla, ja hänen kirjansa on tarkoitettu kaikille opettajille, lastentarhasta hamaan yliopistoon saakka.

Yksi hänen kirjansa tärkeimmistä viesteistä on: **opetat, kuka olet**. Hän korostaa sitä, että opettavien itseltäsi – tietoisesti tai tahattomasti – omaksumat opetukset ovat siitä persoonasta, joka sinä olet.

Useat meistä tiedostavat, miten totta väite on. Opettajan persoona vaikuttaa meihin myönteisesti tai kielteisesti. Joissakuissa meistä on jonkun opettajan vuoksi kehittänyt elinikäinen vastenmielisyys tiettyä opetusainetta kohtaan. Päätimme vuosia

sitten, ettemme halua olla missään tekemisissä sanokaamme vaikka fyysikan kanssa, koska fyysikanopettajamme oli henkilö, jollainen emme missään tapauksessa halua olla.

Mutta opettajilla voi olla ja on myös myönteinen vaikutus. Moni on valinnut elämänuransa siltä pohjalta, että halusi tulla jonkun tietyn opettajansa kaltaiseksi. Tuo opettaja tuntui niin rikkaalta ihmiseltä, joka eli sellaista elämää, jollaista mekin halusimme elää, ja siksi valitsimme saman ammatin. Monet äidinkielen opettajistani esimerkiksi olivat mielenkiintoisia ihmisiä, joilla oli niin syvälinen ymmärrys ihmisen käyttäytymisestä, että halusin olla heidän kaltaisensa. Parker Palmerin kirjasta esille nouseva persoona on antanut minulle lisäpuhtia opettajan urani pidentämiseen. Olen oppinut siitä, keitä opettajani ovat.

Ja mestariopettajamme Jeesus tietenkin opetti, kuka hän on. Kaksituhatta vuotta sitten hän lausui Ganidille periaatteessa samat sanat opettamisesta, mutta hän teki sen myönteisemmästä lähtökohdasta. Hän sanoi:

“Jos tunnemme Jumalaa, meidän todellinen velvollisuutemme maan päällä on elää elämäämme niin, että sallimme Isän tuoda itsensä julki omassa elämässämme, ja näin kaikki Jumalaa etsivät ihmiset näkevät Isän ja pyytävät apuamme saadaakseen lisää tietoa siitä Jumalasta, joka tulee tällä tavoin julki elämässämme.” [1466: 2]

Toisin sanoen **ole, mitä opetat**.

Tämä kaikki ei aina pysy mielessä, eihän? Silti se on varsin ilmeistä. Jos haluamme lastemme kasvavan vastuuntuntoisiksi aikuisiksi, **meidän on oltava** vastuuntuntoisia aikuisia. Jos haluamme työntekijöidemme olevan asiakkaiden suhteen kohteliaita ja tehokkaita, **meidän on oltava** kohteliaita ja tehokkaita. Olen pannut merkille, että jos haluan oppilaideni olevan kirjoittajia, minunkin on oltava kirjoittaja ei pelkkä kirjoittamisen opettaja.

Jos haluamme mennä maailmaan ja opettaa muille Jumalan Isyyttä ja ihmisten veljeyttä, niin arvaapa mitä? Meidän on oltava perhe.

Jos et tiedä, mistä opettajan urasi aloittaisit, aloita tästä, se on helppo muistaa: **Ole, mitä opetat**.

Ääripäihin sisältyvät hienovaraiset vaarat

– toisaalta henkilökohtaiset uskonnolliset asenteet
toisaalta järjestölliset toimintatavat

TREVOR SWADLING
Sydney, Australia

Mikä saa organisaatiot toimimaan huonosti? Asiaan vaikuttaa monia tekijöitä, mutta korostaisin erityisesti muuatta näkökohtaa, joka ei tule välttämättä ensimmäisenä mieleen. Mielessäni on nimittäin asetelma henkilökohtaiset uskonnolliset asenteet vastaan järjestölliset toimintatavat.

Uskonharjoittajain järjestäytyessä ja ryhmittäytyessä kanssaihmissä dynaamisella tavalla palvella heidän keskuudessa on kautta historian esiintynyt paljon sekaannusta ja järjestöllisiä vaikeuksia; ja tilanne jatkuu muuttumattomana. Uskoakseni yksi pääsyyistä tähän valitettavaan epäharmoniaan on se, että ryhmään kuuluvat yksilöt eivät ole tehneet eroa tiettyjen omakohtaisten uskonnollisten asenteidensa ja järjestön toimintavastuiden välillä eli eivät niin sanoakseni ole “erottaneet kirkkoa valtiosta”.

Vaikka kollektiiviset ihanteemme ja asenteemme ovatkin olennaisen tärkeitä oikeudenmukaisten ja rehtien toimintatapojen muotoutumiselle, kaikkia henkilökohtaisia mieltymyksiämme ei silti voida eikä pidä omaksua osaksi demokraattista viitekehystä. Meidän tulee soveltaa käytännön viisautta järjestöme sääntöjä ja toimintatapoja määriteltessämme sekä vastuuhenkilöitä ja hallintoelimiä valitessamme. Hallintoelimiä koskeva evoluutionvarainen kokemuksemme on osoittanut, että jäsenten yhteisten tavoitteiden tehokkaan ja turvallisen saavuttamisen kannalta on olennaisen tärkeää, että ryhmä pitää yllä järjestystä ja että sillä on suunta.

Monia henkilökohtaisia uskonnollisia asenteitamme ja piirteitä, joista mainittakoon yleinen pyrkimys rakastaa kaikkia, pidättyminen kenenkään hengellisyyden arvostelusta, anteeksianto, armeliaisuus, suvaitsevuus ja henkilökohtainen halu tehdä hyvää toisille, ei useinkaan saa sellaisinaan päästää muodostumaan järjestön toimintapolitiikaksi. “Onko sinussa uskoa? Pidä se silloin omanasi.”

Sitä mukaa kun “mahti on oikeutta” -periaate on sivilisaatiomme edistyessä väistymässä syrjään, omakohtaisesta kypsyydestä on tulossa menestyksellisen tiimityöskentelyn olennainen ainesosanen.

Meillä on yksilökohtaisia asenteita, ja näillä asenteilla on piirteitä. Asenteet ja piirteet voivat olla myönteisiä tai kielteisiä. Emme ole täydellisiä, siksi meidän on suojeltava itseämme ja järjestöjamme keskeneräisyydeltämme ja epätäydellisyydeltämme. Toteutamme tätä koulutuksella ja sillä, miten muotoilemme sään-

tömme, käyttäytymisnormimme. Tämä on se vesileima, joka näkyy kaikissa menestyvissä ja yhteistoinnallisissa organisaatioissa.

Tiedämme, ettei ryhmällä ole persoonallisuutta. Periaatteessa niillä tulee olla vain toimintoja, funktioita, jotka sulkevat tietyt henkilökohtaiset asenteemme ulkopuolelleen samalla niitä kuitenkin suojellen. Mikäli uskonharjoittajain ryhmät puukevat muotokieleen henkilökohtaisia asenteita, jotka kuuluvat pyhän yksityisyyden piiriin, kyseisistä ryhmistä saattaa tulla tuomitsevia ja kulttimaisia. Ryhmän numeerisen kasvun ylläpitäminen saattaa mennä tärkeysjärjestyksessä tavoitteiden saavuttamisen edelle.

Kun ryhmää tarkastellaan ryhmänä ja kun se toimii ryhmänä, se tulisi mieltää sekä ulkopuolelta että sisältä katsottaessa yhteisiä tavoitteita ja tehtäviä omaavaksi siitäkin huolimatta, että ryhmän muodostavat yksilöt taatusti edustavat laajaa luontaispiirteiden ja asenteiden kirjoa. Tavoitteidensa suojelemisen ja saavuttamisen kannalta ryhmä tulisi strukturoida ja organisoida viisaasti. On väistämätöntä, että uskopuoliset näkevät ryhmässä enemmässä tai vähemmässä määrin jonkinlaisen persoonan, omaleimaisuuden.

Mutta jos yksittäiset jäsenet omaksuvat ryhmän persoonan omaksi käyttäytymisnormikseen, kyseiset yksilöt saattavat ottaa sanotut asenteet henkilökohtaiseksi uskonnolliseksi asenteekseen. Tämä onkin uskonnollisen ryhmän ongelmien alku ja juuri. Tässä ovat siemenet eri lahkokuntien muodostumiseen, tuloksettomaan kilpailuun uskonnollisten ryhmien välillä – jopa uskonsotiin –, uskonnollisiin ennakkoluuloihin ja kiihkoiluun. Sellaiset tuomiot kuin “et ole hengellinen” tai “et ajattele meidän tavallamme” tai “näin me tunnemme ja ajattelemme, etkä sinä kuulu tähän joukkoon” ovat tuiki tavallista kuultavaa näiden oletetusti yhteisen tavoitteen puolesta toimivien ryhmien keskuudessa!

Seuraavaksi esitän kaksi esimerkkiä, jotka valottanevat ongelmia, joiden syynä on “henkilökohtaisen kannan” ja järjestön “kollektiivis-suojelevan” funktion välinen ero. Esimerkit ovat yksinkertaisia, mutta ne osoittavat, mitä vaaroja sisältyy sellaiseen, että yksilökohtaisista asenteista tulee toimintaperiaatteita, joiden tarkoituksena on ohjata ryhmän toimintaa. Maailman kaikissa asioissa ryhmäfunktiot ja -vastuut tulee ja täytyy aina valon ja elämän aikakauteen saakka pitää selkeästi määriteltynä ja suojeltuina. Yksilöllä ei ole oikeutta häiritä tai vääristää ryhmän toimintaa vaati-

muksillaan, että ryhmän täytyy omaksua kyseisen yksilön asenteiden mukainen persoona.

Esimerkiksi:

1. Edistyneiden kulttuurien tulee kehittyvässä ja epätäydellisessä maailmassa tarjota oikeudenmukainen ja terve struktuuri nimenomaan sitä kulttuuria suojellakseen, joka sallii yksittäisten kansalaistensa toteuttaa ja tuoda julki henkilökohtaisia uskonnollisia asenteita. Kuvittelepa, millaista hävitystä tälle sivilisaatiolle merkitsisi sellainen, jos kehittyneen yksilön uskonnolliset näkemykset väkivallattomuudesta muita yksilöjä kohtaan omaksuttaisiin kyseisen kansakunnan hallituspolitiikaksi, vaikka naapurina on sotaisia kansakunta, joka tavoittelee kyseisen sivilisaation valloittamista ja tuhoamista. Mikäli kyseinen hallitus omaksuisi yksilökohtaisen väkivallattoman asenteen yhteiseksi toimintalinjakseen, siinä tapauksessa sen rauhaa rakastavien kansalaisten edistyvä sivilisaatio tuhoitaisiin täysin, ja se siirtyisi historian aikakirjojen lehdille. Uskonnollista, humanitaarista ja poliittista idealismia pitää sen vuoksi aina tasapainottaa terveellä maalaisjärjellä, joka osaa tehdä selkeän arvion epätäydellisten realiteettiemme nykyisestä tilasta.

2. Vilpitön yksittäinen uskonharjoittaja kokee syvällisen uskonnollisen totuuden "antaminen on autuaampaa kuin saaminen". Sitten toinen vilpitön uskonharjoittaja kokee saman tai paljolti samanlaisen hengellisen totuuden. Kyseiset uskonharjoittajat löytävät toisensa ja muodostavat samanmielisyyteensä perustuvan uskonnollisen ryhmän. Sitten he tekevät sen virheen, että alkavat arvostella muita yksilöitä, kansakuntia, kulttuureja, ryhmiä ja organisaatioita käyttäen mittapuunaan omaa ja ryhmänsä asennetta sen suhteen, minkä he käsittävät yksilön ja ryhmän oikeaksi asenteeksi ja hengellisyyden osoittimeksi. Ryhmän asenteet kiteytyvät, ja uskonnolliset ennakoasenteet istutetaan hienovaraisesti uusiinkin jäseniin. Jotkin historian verisimmistä sodista on käyty ja käydään edelleen tämänlaisista uskonnollisista opinkappaleista.

Meidän tulee pitää mielessämme, että organisaatio, joka itsessään on persoonaton, on sen jäsenten persoonallisen yhteistahdon alainen. Toimeenpanovaltaa missä tahansa järjestössä käyttävien jäsenten tulee sen vuoksi pitää ohjenuoranaan ryhmän sääntöjä ja peruskirjaa. Heidän ei tule käyttää asemaansa kuuluvaa valtaa henkilökohtaisten asenteidensa ja tavoitteidensa edistämiseen, etenkin koska sellainen voi vaikeuttaa ryhmän omaksumien tavoitteiden saavuttamista.

Yksilölliset arvojärjestelmämme perustuvat kokemukseen ja henkilökohtaiseen luojasuhteeseemme. Uskonharjoittajina pyrimme kaikki elämään, johon kuuluvat rakkaus, armeliaisuus ja huolenpito muista. Ryhmänä toimiessamme toimemme perustuvat päämääriin, jaamme oikeutta ja käytämme valtaa. Ellem-

me kehittyvässä epätäydellisessä maailmassamme huolehtisi näistä velvollisuuksista, eikö itsekkeskeisen anarkian vapaa tahto nostaisi silloin päänsä? Meidän tulisi muistaa myös, että järjestön toimintaperiaatteiden moraalisten näkökohtien ei tarvitse muodostua yhdenkään jäsenen henkilökohtaisiksi asenteiksi.

Urantia-kirjaa lukiessa organisaation tärkeys ja henkilökohtaisten asenteiden pitäminen erillään ryhmätoiminnoista käyvät varsin selviksi Paratiisin-Kolminaisuudesta aina serafien planeettahallitukseen asti. Päästäksemme *Urantia-kirjan* ja sen opetusten levittämässä parhaaseen mahdolliseen menestykseen, on mielestäni tärkeää, ettei ryhmäpönnistuksista ja *Urantia-kirjan* lukijoiden toiminnoista tule uskonnollista asennoitumista edustava instituutio.

Luokaamme lopuksi lyhyt katsaus siihen, mitä *Urantia-kirja* sanoo toisaalta yksilöllisten asenteiden ja toimintojen ja toisaalta heidän suhteidensa ja keskinäisen vuorovaikutuksensa välisistä eroista. Onhan niin kuten kirja sanoo kohdassa 1434:6, että "elämän merkitys on sen sopeutuvaisuus".

Kolminaisuus on sellainen infinittisten persoonien yhteenliittymä, joka toimii ei-persoonallisessa ominaisuudessa, muttei persoonallisuuden kanssa ristiriidassa. Havainnollistus on karkea, mutta isä, poika ja pojanpoika voisivat muodostaa yhtiön, joka ei ole persoonallinen, mutta joka siitä huolimatta on heidän itse kunkin henkilökohtaisen tahtonsa alainen. [112:6]

Oikeus kuuluu luonnostaan Paratiisin-Kolminaisuuden universaaliseen suverenisuuteen, mutta hyvyys, armo ja totuus ovat niiden jumalallisten persoonallisuuksien universumitoimintaa, joiden jumaluusunioni muodostaa Kolminaisuuden. Oikeus ei ole Isän, Pojan tai Hengen asenne. Oikeus on näiden rakkautta, armoa ja hoivaa edustavien persoonallisuuksien kolminaisuusasenne. Kukaan Paratiisin Jumaluuksista ei vaali oikeuden jakamista. Oikeus ei koskaan ole henkilökohtaista asennoitumista; se on aina monikollinen toimi. [114:3]

Persoonallisilla Jumaluuksilla on attribuutteja, mutta on tuskin tosiasioiden mukaista sanoa Kolminaisuudesta, että sillä olisi attribuutteja. Tämän jumalallisten olentojen yhteenliittymän voidaan sopivammin katsoa omaavan toimintoja... [113:2]

Esimerkiksi: Maan päällä ollessaan Mestari huomautti seuraajilleen, ettei oikeudenkäyttö ole koskaan henkilökohtainen toimitus, vaan se on aina ryhmäfunktio. Myöskään Jumalat eivät persoonina jaa oikeutta, vaan he suorittavat tämän tehtävän kollektiivisena yksikönä, Paratiisin-Kolminaisuutena. [1146:1]

Aito uskonto tekee uskonnonharjoittajasta sosiaalista hyvää säteilevän, ja se luo näkemyksiä siitä, mitä on ihmisten välinen toveruus. Mutta uskonnollisten ryhmien muodollistu-

minen hävittää monesti juuri ne arvot, joiden edistämiseksi ryhmä alunperin organisoitiin. [1089:9]

Yhtä varmasti kuin ihmiset kertovat toisilleen uskonnollisista käsityksistään, aivan yhtä varmasti he luovat jonkinlaisen uskonnollisen ryhmän, joka lopulta päättyy luomaan yhteisiä tavoitteita. Uskonnonharjoittajat kokoontuvat jonakin päivänä yhteen ja ryhtyvät aktuaalisesti yhteistyöhön pikemminkin ihanteiden ja tarkoituserien yhtenäisyyden pohjalta kuin koettamalla saada aikaan yhteistyötä psykologisten mielipiteiden ja teologisten uskomusten pohjalta. Päämäärien, mieluummin kuin uskonkappaleiden, tulisi yhdistää uskonnonharjoittajia. Koska aidossa uskonnossa on kysymys henkilökohtaisesta hengellisestä kokemuksesta, on väistämätöntä, että jokaisella yksittäisellä uskonnonharjoittajalla on oma ja henkilökohtainen tulkintansa siitä, miten hän tämän hengellisen kokemuksen käsittää. Annetakoon sanan "usko" merkitä mieluumminkin yksilön subdettä Jumalaan kuin sellaista opillista sanamuotoa, jonka jokin kuolevaisryhmä on kyennyt sopimaan yhteiseksi uskonnolliseksi kannanmääritykseksi. "Onko sinussa uskoa? Pidä se silloin omanasi." [1091:6]

Uskonto on ihmiselle annettu ilmoitus hänen jumalallisuudesta ja ikuisesta kohtalostaan. Uskonto on puhtaasti henkilökohtainen ja hengellinen kokemus, ja se on ikiajat pidettävä erillään ihmisen muista korkeista ajattelun muodoista, joita ovat:

1. Ihmisen looginen suhtautuminen aineelliseen todellisuuteen kuuluvia olevaisia kohtaan.
2. Ihmisen esteettinen kauneuden arvostaminen rumuuden vastakohtana.
3. Ihmisen sosiaalisten velvoitteiden ja poliittisen velvollisuuden eettinen tiedostaminen. [2075:6–9]

Tällä tavoin Jeesus opetti ja valaisi esimerkein, miten vaarallista ja epäoikeudenmukaista on ryhtyä omakohtaisesti tuomitsemaan kanssaihmissään. Kuria on ylläpidettävä, oikeutta on jaettava, mutta kaikissa näissä asioissa tulisi vallita veljeskunnan viisaus. Jeesus asetti lainsäädäntä- ja oikeudenkäyttövallan haltijaksi **ryhmän** eikä **yksilöä**. Eikä edes tätä ryhmälle annettua valtaa saa käyttää henkilökohtaisena valtana. Aina on olemassa vaara, että ennakkoluulo saattaa kierouttaa yksilön esittämää tuomiota tai että intohimo sitä vääristää. [1764:1]

Jos joku ihminen janoaa vapautta pidäkkeettömyyttä, hänen on muistettava, että **kaikki** muutkin ihmiset kaipaavat samaa vapautta. Tällaisista vapautta rakastavista kuolevaisista koostuvien ryhmien keskuudessa ei voi vallita rauha ilman, että ne alistuvat noudattamaan lakeja, sääntöjä ja säädöksiä, jotka suovat jokaiselle henkilölle saman määrän vapautta ja samalla takaavat yhtäläisen määrän vapautta kaikille hänen kuolevaistoverilleen. Mikäli jonkun ihmisen on määrä olla ehdottoman vapaa, silloin toisesta ihmisestä tulee pakostakin ehdoton orja. Ja se, että vapaus on luonteeltaan subteellista, pitää paikkansa yhtä hyvin sosiaalisessa, taloudellisessa kuin poliittisessäkin mielessä. Vapaus on se siviilisaation antama lahja, jonka LAILLISUUDEN voimaansaataminen tekee mahdolliseksi. [1490:4]

Uskonto tekee hengellisessä mielessä mahdolliseksi ihmisten välisen veljeyden toteutumisen, mutta tarvitaan ihmiskunnan hallitus säätämään niitä sosiaalisia, taloudellisia ja poliittisia pulmia, jotka liittyvät tällaiseen inhimillistä onnea ja suorituskykyä merkitsevään tavoitteeseen. [1490:5]

Kaksi ANZURA:n konferenssin, 6.—9.10.2000, esitelmää

Johdanto

NIGEL NUNN
Australia

Jos jotkut taivaalliset ohikulkijat sattuisivat tänä aamuna kurkistamaan tähän saliin, mitä he näkisivät? Olemme yksilöinä tuiki tavallista porukkaa. Ryhmänäkään emme voi väittää olevamme maineikas. Itse asiassa olemme koloilla keskitasoisia ja hämmästyttävän normaaleja. Mikä siis herättäisi ohikulkijan kiinnostuksen?

Kiinnostuneet katselijat: sattumoisin paikalla ovat opiskelijatarkkailijat; edistyksen serafit, jotka ovat tukeneet meitä aavistamattomalla tavalla; Lanonandek-hallinnoijat, joista yksi on meistä vastuussa; Vorondadek-Kaikkein Korkeimmat, joille olemme muuan erityisen tärkeä projekti;

serafien harjoittama valvonta ja huolenpito, joka on pitänyt yllä meitä kaikkia; Neadonin Mikael, jolle olemme läheisempiä kuin arvaammekaan – heitä kaikkia kiinnostaisi tämä ilmiö, tämä normaalien ihmisten ryhmä, jonka jäsenet keskeyttävät tavallisen elämänmenonsa voimistaakseen keskinäistä vuorovaikutustaan. Miksi? Miksi kukaan – taivaallisista hyvän tekijöistämme ja paikallisuniversumin hallinnosta nyt puhumattakaan – välittäisi siitä, että olemme koolla tässä ja nyt?

Yksi syy saattaisi olla seuraava: yli 2000 vuoden ajan eli maailmamme koko neljännen aikakauden ajan hallintomme edustajat ovat villin ja raaka-

laismaisen ihmiskunnan keskuudesta houkutelleet esille satoja miljoonia vauvasieluja, jotka ovat tekemisissä Totuuden Hengen kanssa – nuoria, jotka rakastavat Nebadonin kuningasta. Näiden miljoonien vilpittömyys ei kaipaakaan mitään virittämistä. Heidän antaumuksensa kohde on oikea, sillä se on hän, joka on Totuuden Hengen lähde. Heidän potentiaalinsa on mittamaton. Finaliittivauvoina nämä miljoonat liittyvät niiden biljoonien joukkoon, jotka ovat mukana ikuisuuden rinnassa tykyttävän absoniittisen sydämen aikuistamisessa. Tätä yksinäistä ja etäistä viinitarhaa on vaalittu suurenmoisesti, ja sen köynnökset notkuvat mitä hienoimpia hedelmiä.

Tarvittaisiin vain pieni ihmiskunnan sisäisen maailman tarkennus, käyttämiemme universonikäsitteiden yksinkertainen säätö, jerusemilainen näköala olosuhteisimme ja elinoloihimme, ja moninaiset paikalleen juuttuneet dogmimme muuttuisivat ja korvautuisivat Nebadonin laaja-alaisemmilla totuuksilla. Ja nimenomaan tuollaisen merkityksellisen, jos kohta yksinkertaisen, tarkennuksen voi panna alulle Urantia-luvuissa esitetty näköala eli entistä laajempi universonikäsitteily.

Maailman onnistunut kehitys sen asuttamisesta hamaan **valon ja elämän** aikakauteen soisi vastuullisille hallinnoijille syvän tyydytyksen. Sanottu onnistuminen on suuren ilon lähde myös Korkeimmalle. Mutta taas uusi ennalta arvattava onnistuminen miljoonien samankaltaisten jatkona saattaisi tuntua vähän vajavaiselta. Siksikö Mestariarkkitehdit ja Orvontonista huolta pitävät suunnittelivat **desimaaliplaneetat**? Näihin hienovaraisiin kokeiluihin sisältyvät riskit ja arvaamattomuudet kuuluvat kuitenkin tiettyjen rajojen ja säännösten sisälle. Ajatelkaapa siis, mitä kaikkea Urantian täytyy merkitä näille luotettaville hallinnoille, luottamuksen arvoisille luojille ja transsendenttisille valvojille. Maailma, jonka olemassaolon perusperiaatteita on 200.000 vuoden ajan käytetty väärin ja myrkytetty; maailma, jonka geneettistä perustaa ei koskaan kohennettu taantuvien bakteerien muodostaman uhan tuolle puolen; jopa maailma, jonka ilmakehä ja vesistöt nyt kärsivät vahingoittumisesta. Maailma, jossa Luoja-Poika pääsi kokemaan, mitä on joutua epäoikeudenmukaisuuden uhriksi.

Tuhat vuotta sitten on jopa paljon kokenut Lanonandek saattanut ennustaa, että olimme menetetty tapaus. Mutta katsokaapa, mikä odottaakin sadon korjaajaa: “miljoonien vilpittömyys ei kaipaakaan mitään virittämistä; heidän antaumuksensa kohde on oikea” – Jeesus, Mikaelimme, tuikkii jo super-tähtenä Urantian mentaalisisäisessä maisemassa. Lähettämme ja Luojaamme jumaloivat sielut tarvitse-

vat vain hienon hienoa uskomustensa tarkistusta. Koko kristitty maailma tarvitsee vain taidokasta ja rakastavaa loppusilausta, ja se on kykenevä nousemaan siivilleen. Miljoonat kaikkia uskontoja edustavat huojuvat muutoksen partaalla. Kunhan häkki käy vähemmän rajoittavaksi, voit kuvitella, miten heidän siipensä avautuvat.

Tässä me siis olemme. Muutaman päivän ajan yhdessä ja pohtien ja tutkaillen tätä asiaa, että Jumaluus säätelee hellävaraisesti maailmallisen elämän virtaa, että Päivien Muinaiset ja Kaikkein Korkeimmat Urantia-lukujensa keinoin tarkentavat planeettamme käsitteimaailmaa. Tämän yhdessä-olomme aikana tutkimme sitä eepistä käsitteistöä, jolla korjataan Urantian viidennen aikakauden ihmisen ajattelua. Pahinta, mitä voi tapahtua on, että vietämme muutaman miellyttävän päivän ystävien seurassa. Parasta, mitä voi tapahtua on, että törmäämme oivalluksiin ja ideoihin, jotka tekevät meistä entistäkin osaavampia tehtävässämme johtaa ihmiskunta viidenteen aikakauteensa.

Tarvitsemme alkajaisiksi uutta näköalaa. Tar kastelkaamme siis sitä kynnystä, jolla seisomme.

Kynnyksiä

Urantia buojuu nyt erään hämmästyttävimmän ja kiehtovimmän, sosiaalista uudelleensuuntautumista, moraalista elpymistä ja hengellistä valaistumista merkitsevän käännekohtansa partaalla.
[2082:7]

Vuodesta 1908 vuoteen 1933 Urantia-lukujen perilletoimittamisesta vastanneiden ilmoituksenantajain ja vilpittömyyden mutta tavallisista ihmisistä koostuneen pienen ryhmän välille luotiin yhteys. Noiden 25 vuoden aikana tämä ydinryhmä viritettiin hienovaraisesti ilmoituksen vastaanottajiksi.

Lukujen ilmaantuminen vuosina 1934–35 merkitsi ensimmäisen vaiheen loppuunsaattamista. Vaiheen tavoitteena oli saada aikaan vakaa ihmisryhmä vastaanottamaan toimitettavat luvut ja pitämään niistä huolta. Tämän pienen ryhmän yhteisenä kokemuksena oli yhteistoiminta ilmoittajien kanssa. Heitä yhdisti samat päämäärät ja syvä arvostus kaikkea tapahtunutta kohtaan.

Tästä alkuvaiheen hauraasta vakaudesta lähti liikkeelle ensimmäinen laajeneminen. Seuraavat kaksikymmentä vuotta lukijapiiri kasvoi, se näki ennalta arvattavan edistymisen toteutuvan. Mukana olleiden ensivaiheen henkeä pidättelevästä ja jännittyneestä odottelusta sekä syvästä kiitollisuudesta siirryttiin erimielisyyksiin, jyrkkien mielipiteiden aiheuttamiin kahnauksiin, turhautumisiin ja sisäisiin ristiriitoihin. Lopulta kuitenkin päädyttiin kypsyy-

destä ja näköalojen laajenemista juontuneisiin toimiviin järjestelyihin.

Näyttää kuin ilmoittajat olisivat käyttäneet tätä vaihetta siihen, että he antoivat mukana olevien sovittoa tilanteeseen. Urantia-lukujen vastaanottamisella näitä ihmisiä pyydettiin itse asiassa sovittoa uuteen todellisuuden määrittelyyn. Olipa henkilö miten vilpittönnä ja innokas tahansa, se seikka, että todellisuus osoittautuukin toisenlaiseksi, on täynnä vaikeuksia. Emme saata koskaan tietää niitä kamppailuja ja sitä tuskaa, joka oli tämän ryhmän jäsenten osana, ja silti he käyttivät kaksikymmentä elämänsä vuotta sovittoa tähän uuteen tilanteeseen.

Vuoteen 1955 tultaessa foorumiksi kutsuttu keskusjoukko oli vakiintunut siinä määrin, että toinen laajenemisvaihe kävi mahdolliseksi. Siirryttiin tekstin julkaisemisen myötä koituvii epävarmuuksiin ja vakauden järkkymiseen.

Seuraavien kolmenkymmenen vuoden aikana lukijapiiri kasvoi muutamaa tuhanteen. Jokaiselle oli luonteenomaista se, että he olivat riittävän kiinnostuneita lukeakseen 2097 sivua vaikeaa tekstiä ja selvittääkseen tästä perinpohjaisesta ja vapaaehtoisesta sisäisen maailmansa uudelleenjärjestelystä.

Tämä Urantian mielimaaston pikku tilkun muokkaaminen oli hidasta eikä kovin näyttävää uurastusta. Juuri päättyneet järjestöllisten harjoitusten vuosikymmen on ollut kiinnostavampi. Viime vuosien sisäinen väittely on suonut tälle toiselle ydinjoukolle tilaisuuden tutkia turvallisesti ongelmia, jotka liittyvät keskenään yhtä vilpittömien ja älykkäiden kanssaidealisten välisten erimielisyyksien hallintaan. Kyseisistä oppimistilanteista johdettu

lujuus ja kypsyyt on takonut meistä tiimin, joka kykenee olemaan avuksi prosessissa, jossa aikakausien välisellä kynnyksellä seisovat miljoonat työnnetään eteenpäin.

Urantia on tullut pisteseen, jossa Kaikkein Korkeimmat voivat yrittää kolmatta laajenemisvaihetta. Kysymykset, jotka liittyvät siihen, mitä sanottu tilanne sisältää, ovat tämän viikonlopun tutkimustemme kohde.

Ne meistä, jotka olivat mukana lukijoiden toisessa aallossa, ovat nyt järjestäytyneitä ja muutoksen partaalla odottamassa, mitä tapahtuu ilmoituksen kohdatessa Urantian entisestään laajenevan kyvyn reagoida siihen.

Tämä on yhteistoimintaa. Olemme kaikki siinä tilanteessa, että yritämme päästä selvytyteen, mikä on oma osamme tapahtumien kulussa, mikä on paikkamme ja mitä mahdollisesti kykenemme antamaan Urantian viidennen aikakauden koittamiseen.

Tilaisuus

Tänne kokoontuneiden mielen sokkeloihin kätkeytyy paljon syvällistä kokemusta ja viisautta. Tarttukaamme siis tilaisuuteen. Kuunnellessasi seuraavia esityksiä tai istuessasi lounaspöydässä kerää ajatuksesi kyetäksesi jakamaan muiden kanssa työllä ja vaivalla keräämäsi evolutionaarisen viisauden ja oivallukset.

Sanottu tarve ja tilaisuus mielessämme kutsun nyt **William Wentworthin** lähettämään meidät matkalle kertomalla meille, mistä oikein on kysymys.

Viidennen aikakauden houkuttimet

WILLIAM WENTWORTH
Australia

Vastuusta irtisanoutuminen: Emme tosiasiassa tiedä, mistä me puhumme. Tiedämme viidennen aikakauden olevan oma ideamme. Olemme niiden pikkulasten asemassa, jotka koettavat päästä selvyteen avarasta maailmasta.

Olkaa minun suhteeni kärsivällisiä. *Urantia-kirja* osoittaa, että kaikki mitä finiittinen mieli kykenee ajattelemaan on enemmän tai vähemmän virheellistä. Mutta oppimisprosessissa on kysymys sellaisten viitekehysten tai ajatusrakennelmien asettamisesta, joiden puit-

teissa asiaa voi ajatella. Kun kohtaamme jotakin, jota emme ymmärrä, postuloimme oitis ajatusrakennelman, jonka avulla voi ajatella sitä, mitä emme ymmärrä. Ajatusrakennelmat ovat sinällään aina väärä, mutta niistä muodostuu silta seuraavaan ajatusrakennelmaan, joka on jo edellistä hiukkasen vähemmän virheellinen. Näin juuri evoluutio etenee: pystytetään vaivalloisesti telineet ymmärtämisen toivossa, vain jotta telineet sitten puretaan tarkoituksena päästä entistäkin korkeammalle tasolle, joka kuitenkin ilmestyy näkyville vasta edellisen rakennelman huipulta.

Kun Nigel, Vern ja minä suunnittelimme tätä konferenssia, päätimme pyytää teitä hyväksymään työhypoteesiksi omat ajatusrakennelmamme siinä tarkoituksessa, että pystytämme muutaman telineen nähdäksemme, mitä huipulle päästyämme edesämme avautuu.

Emme vähäisessäkään määrin väitä, että spekulatiotimme perustuisivat joihinkin tosiasioihin.

* * *

Urantia-kirjasta puhutaan välillä viidentenä aikakautisena ilmoituksena. Seikka juontuu kohdasta 1007:1–1008:2, jossa luetellaan viisi aikakautisen merkityksen omaavaa uskonnollista ilmoitusta. *Urantia*-luvut ovat luettelossa viidentenä. Kirja itse ei sano olevansa viides aikakautinen ilmoitus – mutta tämän konferenssin kannalta on keskeistä, että oletamme sen sitä olevan. Pyydämme teitä suhtautumaan ymmärtämyksellä tähän vallattemuuteemme.

Emme pysähtyneet vielä tuohonkaan, vaan uskaltauduimme yrittämään viidennen aikakauden arvelevaa kuvailua ja määrittelyä. Viivähdän nyt hetkisen tuon asian parissa.

Tuntemme kaikki käsityksen, jonka mukaan planeettamme *Urantia*, sen väestö ja sivilisaatiot ovat ehkä pikkiriikkisen takapajuisia. Historiaamme kuuluvat moninaiset onnettomat tapahtumat, eritoten *Caligastian* ryhtyminen *Luciferin* kapinaan ja sittemmin seurannut *Aatamin* rike, ovat sotkeneet asiamme. Olemme jälkeen jääneitä, tietämättömiä, hämmentyneitä; kärsimme järjestyksen puutteesta.

Tämänhetkisen tilanteemme ja valoon ja elämään pääsyn välillä on ammottava kuilu katettavaksi. Kohti valoa ja elämää eteneminen on joltisenkin voimaperäistä valistumista ja oppimista. Voimme alkaa vauhdikkaan oppimisen ja toden totta asiapiitoisen ilmoituksen hyödyntämisen vasta, kun tietyt asiat on korjattu. Niinpä olemme päättäneet puhua tästä korjausten kaudesta viidentenä aikakautena, *Urantia*-lukujen aikakautena.

Pankaa merkille, ettemme väitä tämän aikakauden vievän meitä valoon ja elämään. Niin ei tapahdu. Sen sijaan se vie meidät pisteeseen, “kynnykseksi” kustumaamme pisteeseen, josta loppusuora valoon ja elämään voi alkaa.

Takapajuinen planeetta kun olemme, emme kykene suuremmin ilmoitetun tiedon vastaanottamiseen. Emme kykene sen ymmärtämiseen; eläimelliset tottumuksemme ovat liian vahvoja, älymme on liian heiveröistä ja traditiotimme ovat liian tietämättömiä todellisuudesta kyetäksemme sen omaksu-

maan ja siihen mukautumaan. Sen, mitä onnistumme käsittämään, me herkästi vääristelemme ja fanatisoimme. “Mutkikas yhteisten harhojen varjo” – *Nigelin* kaunopuheisia sanoja käyttäkseni – on tähänastinen saavutuksemme. Se perustuu pikemminkin mielenauttajahenkien herätteisiin kuin henkeen.

Meidän on tarpeen kehittää kapasiteettia ennen kuin mikään tuntuva eteneminen käy mahdolliseksi. *Urantia-kirja* on tarkoitettu mahdollistamaan kapasiteetin kehittymistä.

Seuraavaksi arvelemme viidennen aikakauden olevan korjaava vaihe, jonka kuluessa ihmiskunta kehittyy sille kynnykselle, jolta taivaalliset valvojamme voivat riskejä ottaen lisätä ilmoituksen voimaperäisyyttä. Tällä hetkellä sellaista riskiä ei voi vielä ottaa. Mutta jos meidät saadaan johdatetuksi tälle kynnykselle, silloin *Kaikkein Korkeimmat* saattavat uskaltautua stimuloimaan meitä riittävän voimaperäisesti meidät valoon ja elämään kiittääkseen.

Tällaista ajatusrakennelmaa pyydämme teitä siimmässänne miettimään. Se ei ole reaalin eikä tosi. Tiedämme, ettei se ole. Se on vain yksi mahdollinen kehys. Ja meistä se näyttää sen verran ajateltavissa olevalta, että pyydämme teitä hyväksymään sen tämän konferenssin ajaksi. Me toisin sanoen ehdotamme tiettyä ajatusrakennelmaa, ja oma tehtäväni on sen esittely.

Kuten tiedätte [*a*]ittoa sivilisaatiota merkitsevät edistysaskeleet syntyvät kaikki [tässä] ihmiskunnan sisäisessä maailmassa [1220:2]. Sivilisaatio edistyy siksi, että yksilöillä on oivalluksia, he tekevät oivalluksistaan käytäntöä ja luovat edistystä.

On kiintoisaa kuvitella luomista Jumalan näkökulmasta ja verrata sitä omaan näkökulmaamme. Jumala, joka on ajallisuuden ja avaruuden tuolla puolen, sanoo “tulkoon Riitta niminen finaliitti”, ja Riitta niminen finaliitti ilmestyy hänen eteensä. Hänet on luotu. Absoluuttisella tasolla olevan Jumalan näkökulmasta se tapahtuu heti, kun hän sitä ajattelee.

Riitalla, joka on täällä ajallisuudessa ja avaruudessa, on vähän toisenlainen näkemys luomisestaan. Hän päättää noudattaa Jumalan tahtoa, käy läpi morontiavalmennuksen, fuusioituu Suuntaajaansa, käy läpi paikallisuniversumi- ja superuniversumielämänvaiheet, kamppailee kaiken aikaa saadaksesen selville Jumalan tahdon sitä toteuttaakseen. Havona-kokemuksensa jälkeen hän vihdoinkin ylittää Paratiisiin ja kenties biljoonan ajallis-avaruudellisen vuoden jälkeen hänet liitetään lopullisuuden saavuttajakuntaan.

Jumala on luonut. Riitta on ollut luomisprosessin – oman luomisensa – sisällä siihen itse osallistuen. Jumala on asettanut ajallisuuden ja avaruuden, jotta Riitta voisi osallistua luoduksi tulemisen prosessiin sen sijaan, että hän putkahtaisi yhtäkkiä olevaisuuden piiriin. Eikö ajallis-avaruudellisuus olekin ihmeellistä?

Se käsitys, että persoonallisuus on yksi universumin perusrealiteeteista, on viidennen aikakauden ymmärtämisen kannalta oleellista. Kulttuurisidon nainen näkemyksemme persoonallisuudesta jonakin, joka tulee eloisana esille kutsuilla tai televisiossa, on yksi suurimmista rajoittuneisuuksistamme. Persoonallisuus on perusrealiteetti. Se menee finiittisen ja jopa absoniittisen olemassaolon tuolle puolen. Aineen, mielen ja hengen ohella se on todellisuuden osatekijä. Persoonallisuus nimenomaan tekee meistä spontaaneja, sillä vain persoonallisuus voi olla vapaa edellä käyvästä kausalisuudesta. Kaikki muut todellisuuden puolet ovat teljettyinä syyn ja seurauksen vankilaan. Vain persoonallisuus kykenee murtautumaan sieltä ulos ja olemaan luova.

Miten päädyimme käsitteeseen viidennestä aikakaudesta?

Spekuloimme sillä, millaisena Edentian Kaikkein Korkeimmat saattaisivat nähdä Urantian, ja mitä toimintamahdollisuuksia saattaisi olla heidän käytettävissään.

Olimme yhtä mieltä siitä, että lähtökohtana täytyy olla ihmiskunnan sisäinen maailma, kaiken edistymisen lähde. Ongelmaksi jää kuitenkin se, että monilukuiset ja erilaiset sivilisaatiot ja kulttuuriryhmät omaavat kaikki melko erilaisen käsityksen tästä sisäisestä maailmasta. Juutalaiset, kristityt, buddhalaiset, hindut, muslimit, animistit, tiedemiehet ja maailmalliset humanistit – kaikki nämä ryhmät määrittävät tietyssä mielessä sen mukaan, mikä on heidän kokemuksensa ja uskomuksensa ihmisen sisäisestä maailmasta. Nämä kokemukset ja uskomukset voivat poiketa melkoisesti toisistaan. Näiden ryhmien kesken käyty taistelu opista, vallasta, yhteiskunnallisesta vaikuttamisesta ja jäsenkunnasta johtaa usein verenvuodatukseen. Joten emme pääse pitkällekin sisäisen maailmamme kanssa ennen kuin on yksi, jonka voimme tuntea yhteiseksi. Emme nyt puhu sisäisestä maailmasta yleisen kielenkäytön mukaisesti. Käsitteet poikkeavat toisistaan, vaikka suuri osa pohjalla olevasta motivaatiosta onkin keskenään yhteensopivaa.

Kaikkein Korkeimmat ovat epäilemättä nähneet tämän kaiken ennakolta. Emme kuitenkaan

pääse puusta pitkään, ellemmme pysty sopimaan ajattelumme kategorioista. Kaikkein Korkeimpien pitäisi siis olla suunnittelemassa jonkinlaista niiden kulttuuritraditioiden yhteensulattamista, jotka kuvaavat sisäistä maailmaamme.

Tuntuu siis todennäköiseltä, että korjausvaihe, viides aikakausi, omistetaan muun muassa siihen, että Urantiassa nyt ilmenevät eri kulttuurit ja traditiot saatetaan yhteen ja harmonisoidaan. Useimpien olemassa olevien traditioiden juurethan ovat kolmannessa ja neljännessä aikakaudessa, Melkisedekin ja Jeesuksen ajassa.

Mutta ennen kuin ihmiskunnalla on yhteinen sisäinen maailma, ilmoitus aiheuttaa pakostakin jakoja, sillä eri traditiot reagoivat siihen eri tavalla. Kynnystaso, jolta pitkälle menevän ilmoituksen aikaansaama stimulanssi voi alkaa, on se planetaarisen kulttuurin taso, jolla tasolla ihmiskunnalla – tai ainakin sen valtaosalla – on sama sisäinen maailma.

Voi taivahan vallat, mitä tämä tarkoittaa? Meitä varoitetaan yhdenmukaisuudesta, ajatuksesta pakottaa eroavat näkökannat samaan muottiin. Mielipiiteiden ja uskomusten moninaisuus heijastavat vapautta pakosta – ja se on varsin toivottavaa. Mitä siis tarkoitetaan, kun sanotaan ihmiskunnan voivan omata saman sisäisen maailman?

Emme puhu uskomusten yhdenmukaisuudesta vaan siitä pohjimmaisena olevasta ajatusrakennelmasta, josta uskomukset kehkeytyvät.

Tästä ajatusrakennelmasta puhuminen ei ole helppoa, sillä sen ainesosat ovat varsin suurelta osin tiedostamattomia. Ne ovat niitä todellisuutta koskevia oletuksia, joiden kanssa vartumme niitä sen suuremmin ajattelematta. Ne ovat seikkoja, joita pidämme maailmaa ja universumia, itseämme ja muita koskevinä itsestäänselvyyksinä ja jotka toimivat tietoisuutemme taustana. Ne ovat se kangas, jolle maalaamme ajatuksemme ja ihanteemme.

Yksi tätä käsitettä mielestäni mainiosti valaiseva esimerkki koskee mielen olemusta. Useimmat maailman kulttuureista – ja aivan varmasti oma läntinen kulttuurimme – pitävät mielenä jotakin, jonka aivomme tuottavat. Emme sen kummemmin sitä pohdi, vaan pidämme sitä itsestäänselvyyttenä. Moninaiset specialistit tutkivat aivojen ja mielen eri puolia ja tekevät huomioita niiden välisestä vuorovaikutuksesta, mutta jokainen olettaa silti mielen olevan aivotoiminnan tuotos. Tällainen on kulttuurimme ajatusrakennelma mielen osalta.

Jos tosiasiaksi mielletäisiin, että mieli on universaalinen ilmiö, joka on peräisin aivojen ulkopuolelta, jonka aivot tajuavat ja jota ne tulkitsevat, mutta jota ne eivät itse asiassa tuota tai saa aikaan,

silloin ymmärryksemme siitä, mistä mentaalisisessä toiminnassa on kysymys, todennäköisesti muuttuisi merkittävästi. Mielen toimintaa koskevat psykologien spekuloinnit siirtyisivät melkoisen erilaiselle radalle, jos ajatusrakennelma sanotulla tavalla muuttuisi.

Nimenomaan sellaista *Urantia-kirja*, kuten tiedätte, ehdottaa. Mitä toivoa silloin on vanhan ajatusrakennelman puitteissa toimivilla psykologeilla ymmärtää mielestä juuri mitään?

Ymmärrättekö, mitä yritän sanoa? Äskeninen oli esimerkki siitä, miten tärkeä se ajatusrakennelma on, jonka kulttuurimme pikemminkin olettaa kuin käsittää. Tämä on vain yksi esimerkki, mutta jos siihen lisätään kaikki kulttuurimme todellisuuden luonteesta tekemät olettamukset – ja niitä on vaikea yksilöidä, sillä ne ovat niin perustavanlaatuisia, että ne ovat tosiasiaa tiedostamattomia, mutta voit kuvitella niitä olevan koko joukko muitakin – silloin alat saada tuntumaa siihen, miten paljon kulttuurisidonnainen ajatusrakennelma merkitsee.

Jotakin tällaista siis tarkoitamme puhuessamme yhteisestä sisäisestä maailmasta. Koska erilaiset "logiat" ja "ismit" esittävät kaikki erilaisia olettamuksia siitä, mikä on todellista ja mikä ei, mitä maailmassa ja universumissa tapahtuu ja mistä todellisuudessa oikein on kysymys, niin Kaikkein Korkeimpien, heidän edustajiensa ja toimijoidensa mahdollisuudet paljastaa meille paljoakaan ovat melko rajoittuneet.

Vasta kun sisäinen maailmamme on meille enemmän tai vähemmän yhteinen, voi ilmoittamista enemmän määrin tapahtua.

Nyt me, Nigel, Vern ja minä, pyydämme teitä hyväksymään ajatuksen, että viides aikakausi, *Urantia*-lukujen aikakausi, on se aikakausi, joka saa aikaan sisäisen maailman yhteisyyden – tämän yhteisen ajatusrakennelman. Kysymys ei ole siitä, että meidän kaikkien tulee ajatella, tuntea ja uskoa samalla tavoin. Kysymys on mieluimminkin siitä, että meillä tulee olla yhteiset olettamukset todellisuudesta, sillä ne vaikuttavat ajattelumme, tunteidemme ja uskomisemme pohjalla.

Äsken sanottu on johdattanut minut spekuloidaan sitä, mitä oikein on meneillään. Älkää ottako tätä liian vakavasti. Näin se käy: Toinen ja kolmas aikakausi – Aineellisten Poikien ja Melkisedekin aikakaudet – valoivat ihmisiin luottavaisuuden, jonka turvin he yrittivät tehdä jotakin. Ennen tätä ihmiset kyyristelivät taikauskosen kauhun vallassa kykenemättä muuhun kuin ottamaan vastaan ja kestämään sen, mitä tuli; he pelkäsivät liikaa henkiä ja demoneja tehdäkseen muuta kuin hankkia seuraavan ateriansa ja polttopuunsa. Mutta taikauskoi-

sen kauhun kodifiointi muodollisiksi uskonnollisiksi järjestelmiksi sai ihmisissä aikaan kyvyn tehdä edes jotakin, kuten siirrellä erilaisia irtokohteita, järjestellä niitä **uudelleen**, organisoida, rakentaa, käydä sotia jne. Ihmisissä kehittyi vähän kerrassaan luottavaisuus. Koko todellisuus ei enää ollutkaan oikulistien henkien leikkikalua, jos kohta ne tuli edelleenkin ottaa laskuissa huomioon.

Neljännän eli Jeesuksen aikakauden myötä alkoi kehittyä todellinen luottavaisuus: nyt henkien tiedettiin olevan yhden ainoan vallan alaisia, ja tuo valta, Jumala, oli sitä paitsi hyväntahtoinen. Ihmiset alkoivat tehdä entistäkin enemmän, ja ennen pitkää ihmisille alkoi valjeta, että Jumala näytteli todellisuutta **lakien mukaan**. Hän teki saman asian aina samalla tavalla, ja näin kävi mahdolliseksi se, jota kutsumme tieteeksi.

Tiede joutui oman erinomaisuutensa lumoihin, ja niinpä se kuvittelee, ettei jumalaa ole olemassa-kaan; on vain luonnonlakeja löydettäviksi ja käytäntöön sovellettaviksi. Olimmepa tästä mitä mieltä hyvänsä, se on kuitenkin synnyttänyt kokonaisen uuden sivilisaation – sellaisen, jonka erikoisalana on energia/aineen manipulointi. Joku saattaa väittää, että sen koko ajatusrakennelma sisältyy tuohon nimenomaiseen periaatteeseen eli kykyyn manipuloida energiaa ja ainetta käyttökelpoiseen muotoon. Minusta näkemys edustaa äärimmäisyysasennetta. Omasta mielestäni luottamus universaaleihin lakeihin ja kyky energian ja aineen hyödyntämiseen on kolmannesta ja neljännestä aikakaudesta juontuvien perusarvojen yhteen sovittamista, ja seurauksena ilmenee jotakin todella uutta. Sellainen ajatusrakennelma on ensimmäistä kertaa vakiinnuttamassa asemaansa, jolla on aidosti globaalinen ulottuvuus. Useimmat kulttuurit kykenevät olemaan mukana tieteellisessä katsantokannassa, vaikka saattaa joitain poikkeuksiakin esiintyä. Ja kaikki haluavat päästä osallisiksi tuloksista: aineellisesta runsaudesta, sairauksien hallinnasta, pidentyneestä eliniästä, nopeasta informaation leviämisestä, vapaa-ajasta jne. Tiedän, että jotkin sivutuotteet ovat iljettäviä: kulttuurin romahdus joillakin alueilla, siirtymäkaudelle ominainen romahdus ja stressi, pelko merkityksettömyydestä, hämmennys jne. Potentiaaliset hyödyt ovat kuitenkin näitä painavampia. Ei kukaan halua palata esiteolliseen aikaan.

No niin, jos siis olet yksi Edentian Kaikkein Korkeimmista ja tarkastelet tätä näkymää, saattaa olla, ettet ole ihan täysin toivoton. Sotkuhan tämä on, se on totta. Mutta katso, aidosti globaalinen ajatusrakennelma on nyt ilmaantunut ensimmäistä kertaa. On ajateltavissa, että maailmallisen tieteen hyödyt saadaan ulotettua kaikkiin kulttuureihin. On

ajateltavissa, että kolmannen ja neljännen aikakauden etiikka saadaan sovelletuksi maailmalliseen tieteeseen. On ajateltavissa, että tiedon aikakausi saattaa levittää hyödyllisiä toimintatapoja ja ideoita useimpien kulttuurien piiriin. On ajateltavissa, että nämä toimintatavat ja ideat saattavat peräti sisältää neljännen aikakauden ihanteita niin, että tietyn ajan kuluttua voi muotoutua yhteinen ajatusrakennelma koko edistävää ihmiskuntaa varten.

Lisääpä *Urantia-kirja* tähän kulttuuriseen keitokseen ja harjoita vähän optimismia. Voiko olla niin, että Kaikkein Korkeimmat ja heidän edustajansa ja toimijansa suunnittelevat valjastavansa tämän yhdistävän materialistisen yllykkeen tarttumalla siihen merkityksettömyyden tunteeseen, joka kulkee tämän ilmiön rinnalla? Vaikka loistavat fyysikkomme, astronomimme, mikrobiologimme, insinöörimme, finanssigurumme ja informaatioteollisuuden ihmelapsemme pystyvätkin uskomattomaan, he eivät silti kykene selittämään paljonkaan siitä, mihin heidän saavutuksensa perustuvat. He eivät tunne itseään. Ihmiset käyvät haluttomiksi, he jopa kauhistuvat, tajutessaan, etteivät he tiedä, mistä tässä kaikessa oikein on kysymys — kun he havaitsevat, etteivät vanhat suurten kysymysten ratkaisutavat ole enää tilanteen mukaisia. Juuri tässä *Urantia*-luvut voivat tarjota erinomaista tyydytystä saattaessaan tieteen ja uskonnon sopusointuun, esittäessään nykyaikaisia vastauksia ikivanhoihin kysymyksiin, ollessaan kädenojennuksen päässä monilla älyllisyyden tasoilla. Tässä mielessä luvut muodostavat perustan edellä mainitulle ajatusrakennelmalle eli ihmiskunnan yhteiselle sisäiselle elämälle. Ja vain *Urantia-kirja* voi vaikuttaa tällä tavoin, sillä maailmallinen kapina järjestynyttä uskontoa vastaan sai aikaan nykymaailman ja sen aineellisen osaamisen ja kehityksen. Ja tämä samainen aineellinen osaaminen ja kehitys mahdollistavat kirjan ja sen sanoman leviämisen. Aivan kuin **Suuntaajat** käyttävät hyväkseen aineellista gravitaatiota matkatessaan luoksemme, samoin käyttävät *Urantia*-luvut hyväkseen fyysistä kehitystä levitäkseen ja tullakseen tunne-
tuiksi.

Sen sijaan, että asettaa aineellisen ja hengellisen kehityksen vastakkain ja suree näkemäänsä epätasapainoa — kulttuurisen itsetuhon mahdollisuuden ylinopean aineellisen edistymisen kautta — voisi ehkä pitää aineellista kehitystä hengellisen kasvun kantoaaltona. Sitä vaaraa, että aineellinen edistys tuo matkassaan pimeään keskiajan karkaamalla hengellisen edistymisen edelle (1302:3), voidaan torjua vetämällä aineellinen edistys mukaan palvelemaan hengellisen kasvun välttämättömän kiihdyttämisen tarkoituksiperiä.

Älkäämme kuitenkaan huiputtako itseämme uskomaan, että kovin monet lukevat *Urantia-kirjan*. Eivät he lue. Ei moni ymmärrä Isaac Newtonia eikä Albert Einsteiniaakaan. Mutta aivan kuten Newtonin fysiikasta ja Einsteinin suhteellisuudesta on tullut erottaman osa nykyihmiskunnan yhteistä ajatusrakennelmaa, niin tulee *Urantia*-lukujen perustemoistakin. Nämä totuudet tulevat kutoutumaan kulttuuristen olettamustemme verkkoon, koska ne ovat suhteellisen tosia, koska ne toimivat tässä ja nyt ja koska yhä useammat ihmiset heijastavat omassa elämässään näiden seikkojen syvenevää ymmärtämistä. Ja sitten kun riittävä määrä yksilöitä osoittaa kokemuksen ohella kyseistä oivallusta ja ymmärrystä, silloin maailma on muuttunut.

Arvelemme, että se, mitä on menossa, saattaa olla äsken sanottua.

Se voi toteutua monella tavalla. Niillä, jotka noudattavat tavanomaista elämänuraa — jonka tekee epätavanomaiseksi se, että he yrittävät noudattaa tätä uraa niin kuin Jumala haluaisi meidän tekevän — on avainasema viidennen aikakautisen ilmoituksen leviämässä. Muistakaa Jeesuksen sanat majan-
talon emännälle:

“Osoita vieraanvaraisuuttasi aivan kuin tekisi se, joka kestitsee Kaikkein Korkeimman lapsia. Kohota päivittäisen työsi raadanta korkealle taiteen tasolle sillä, että yhä enemmän määrin käsität ...” [1475:1]

Luvut auttavat myös siinä, että ne tarjoavat yhteisen sanaston, jota käyttäen merkitystä ja arvoa omaavista käsitteistä voidaan keskustella:

mieli
totuus
sielu
henki
persoonallisuus

Nuo kaikki ovat käsitteitä, jotka ovat useimmille kulttuureille tuttuja. Tästä alkaen voimme kyseisiä termejä käyttäessämme puhua kaikki samoista asioista.

* * *

Olen hieronut aivonystyröitäni saadakseni tunteen siihen, mikä on viidennen aikakauden maku — miten se eroaa aikaisemmista:

1. Vähemmän pyhän korostamista, enemmän informaatiota. Mitään pyhää instituutiota ei ole

- oleva. On vain tietoa siitä, miten elää elämänsä. Tämä jättää aukon – kuinka viestiä levitetään? Mikä on ryhmien asema? En tiedä. Mutta ihmiset eivät enää anna pelotella itseään tukemaan joitakin erityisryhmiä ja -asioita. Kaikki on vapaaehtoista – informaatiota pikemminkin kuin “sanaa”. Ehkäpä viides aikakausi on ensimmäinen, joka säilyttää uskonnon ilman instituutiota. (1083:1).
2. Tieto siitä, mistä tässä kaikessa on kysymys, tekee arkielämän paljon entistä houkuttelevammaksi. Mysteeri kuuluu erottamattomasti finiittisen olennon kykenemättömyyteen infiniittiseen yltämisessä. Finiittisiä olentoja kun olemme, emme voi koskaan ymmärtää suuria-kaan infiniittisestä. Tärkeää sen sijaan on, miten elämme päivittäistä elämäämme. Se on aidon edistymisen avain. Jos näemme, mistä tässä on kysymys, emme ole yhtä herkästi tyytymättömiä omaan osaamme. Juutalaiset Babylonian vankeudessa, taistelu mitralaisuuden ja kristinuskon välillä – nuo kaksi ovat äärimmäisiä esimerkkejä. Nimenomaan arkielämän areenalla useimmat meistä toteuttavat Jumalan tahtoa.
  3. Sisäpuoli/ulkopuoli. Ristiriita ihanteidemme ja elämämme välillä voi olla jossakin määrin vähemmän jännitteinen. Ihmiset voivat kasvavassa määrin ymmärtää, että kummatkin, sekä sisäpuoli että ulkopuoli, toimivat yhdessä. Tämän on evolutionaarisen prosessin kannalta perustavan tärkeää. Ei ole pakko kieltää ihanteita elääkseen ulkonaisesti rikasta elämää. Ihmiset alkavat yhä enemmän oivaltaa, että on olemassa massiivinen verkosto koostuen heidän sisimmässään olevasta perustavanlaatuisesta todellisuudesta, joka toimii yhdessä heidän ulkopuolellaan vaikuttavien voimien kanssa, ja tämä kaikki sekä määrittää todellisuuden että yllyttää heitä olemaan sen osa. Sen sijaan että elämme peläten erehdystemme seuraamuksia – “voi minua kurjaa syntistä” – kuittaammekin ne olankohautuksella ja opimme niistä.
  4. Viides aikakausi ei pakota meitä mihinkään. Edellisten aikakausien ajatusrakennelmissa oli taipumusta ajaa meidät pelolla johonkin, jonka koimme uskonnollisen mietiskelyn suojapaikaksi. Viides aikakausi houkuttelee meitä vetäen meitä eteenpäin näkemyksellä laajasta universumista, josta löydämme mielekkään paikan meidän tehdä tyydyttävää työtä. *Urantia-kirjan* kuvaus evoluutiosta prosessina, jossa omine ponnistuksinemme kumppanuudessa Jumaluuden kanssa osallistumme itse omaan luomiseemme, on toden totta verraton kuva. Kun porkkana on tuollainen, kuka tarvitsee keppiä?
  5. Viides aikakausi määrittelee uudelleen tieteen ja uskonnon välisen suhteen. Ollakseen uskonnollinen ei ole tarpeellista kieltää tiedettä tai kieltää uskontoa ollakseen tieteellinen. Tiede ja uskonto ovat kumpikin informaation muotoja. Tiede on informaatiota aineesta. Uskonto on informaatiota hengestä. Tiede ilman uskontoa saa aikaan pelkoa ja epätoivoa – nykyajan nihilismii. Uskonto ilman tiedettä saa aikaan taikauksia ja fanaattisuutta – vainoharhaisuutta ja omahyväistä fundamentalismia. Viides aikakausi saattaa nämä kaksi yhteen. Se näkee aineen ja hengen välillä ammottavan kuilun, jonka vain mieli voi ylittää. Kaikki käsitykset siitä, että henki kykenee vaikuttamaan suoraan aineeseen kuuluvat menneisyyteen. Mielestäni tämä tarkoittaa myös rukouksen kyvyttömyyttä vaikuttaa aineeseen – vaikuttaa Jumalan mieleen, jos niin voidaan sanoa. Rukous voi todellisuudessa vain sovittaa rukoilijan persoonan Jumalan persoonaan.

* * *

Kuulemanne oli yritys esitellä “ihmiskunnan sisäinen maailma” ja esittää, että *Urantia*-luvut on viritetty ja tarkoitettu vaikuttamaan suoraan juuri tänä **planetaarisen nousun** hetkenä.

TILAUKSET

Tilaushinnat:

Vuositilaus (neljä numeroa): 10,00 _

Irtonumerot: 4,00 _

Vuositilauksen ja irtonumerot voi maksaa Suomen Urantia-seuran pankkitilille Nordea 142730-102126 Pankkisiirtolomakkeen "Tiedotuksia" -osaan pyydetään merkitsemään JOURNAL ja tilaajan osoitetiedot. *Suomen Urantia-seuran jäsenille IUA Journal on jäsenetu.*

TOIMITUSPERIAATTEET

JOURNAL ottaa vastaan seuraavassa tai myöhemmässä numerossa julkaistaviksi tarkoitettuja artikkelitarjouksia. Kaikki tarjotut artikkelit ovat JOURNALin omaisuutta eikä niitä palauteta. Mikäli kirjoitusta ei julkaista välittömästi, se säilytetään arkistossa mahdollista tulevaa käyttöä varten. JOURNAL ei maksa kirjoittajille rahallista tai muuta korvausta tällaisista vapaaehtoisesti tarjotuista kirjoituksista. Vaikka JOURNAL pyrkiikin toimitustyön aikana ottamaan yhteyden kirjoittajiin, toimitus varaa kuitenkin itselleen oikeuden tehdä kirjoituksiin julkaisemisen kannalta tarpeellisiksi katsomansa toimitukselliset muutokset. JOURNAL on tarjotuista artikkeleista kiitollinen ja niistä riippuvainen, toimituksen ei kuitenkaan ole mahdollista kuitata jokaista sille tarjottua kirjoitusta, mutta kirjoittajat voivat ottaa yhteyttä JOURNALiin varmistuakseen siitä, että kirjoitus on saapunut toimituksen harkittavaksi mahdollista JOURNALissa julkaisemista varten.

Pyydämme ohjaamaan kaiken JOURNALille tarkoittamanne postin ja artikkelitarjoukset johonkin Urantia-säätiön toimistoista. Mikäli haluat kirjoituksesi pääsevän pikaiseen harkintaan, lähetä se suoraan Urantia Foundationin keskustuimistoon. Kansainvälinen Urantia-yhdistys ja International Urantia Association JOURNAL ovat läheisessä suhteessa Urantia-säätiöön, *Urantia-kirjan* alkuperäiseen julkaisijaan. Jos haluat enemmän tietoa Kansainvälisestä Urantia-yhdistyksestä, IUA JOURNALista tai Urantia-säätiöstä, ota yhteyttä johonkin takakannen kääntöpuolella mainituista Urantia-säätiön toimistoista.

Kaikki tulkinnat, mielipiteet, päätelmät tai taiteelliset esitykset ovat laatijoiden omia eivätkä välttämättä edusta Kansainvälisen Urantia-yhdistyksen, kansallisten tai paikallisten Urantia-yhdistysten, Urantia-säätiön johtokunnan tai Journalin toimituksen kantaa ja mielipiteitä.

IUA:n kansainvälinen konferenssi
Dourdan, Ranska 1.–7.8.2002